

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΑΣΙΑ

ΕΤΟΣ Δ'

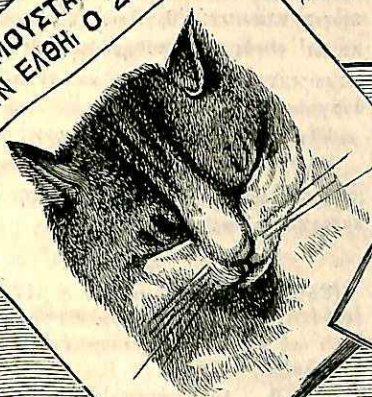
ΑΘΗΝΗΣΙ, κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1882.

ΑΡΙΘ. 9

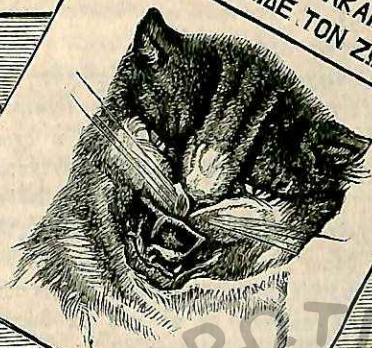
Ο ΖΩΗΡΟΣ ΑΓΑΠΩΝ ΤΗΝ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΗΝ
ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ ΝΑ ΕΠΙΣΚΕΦΘΗ ΤΗΝ
ΚΥΡΑ ΜΟΥΣΤΑΚΑΙΝΑ

Η ΚΥΡΑ ΜΟΥΣΤΑΚΑΙΝΑ
ΠΡΙΝ ΕΙΛΘΗ Ο ΖΩΗΡΟΣ

Η ΚΥΡΑ ΜΟΥΣΤΑΚΑΙΝΑ
ΑΜΑ ΕΙΔΕ ΤΟΝ ΖΩΗΡΟΝ

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ ΖΩΗΡΟΥ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΣΤΑΘΗ

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Εἰς Σκηνάς τέσσαρας

ΠΡΟΣΩΠΑ { ΙΦΙΚΡΑΤΗΣ 11 ἐτῶν
ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ 9 ἐτῶν
Η ΜΗΤΗΡ ΤΩΝ
ΣΤΑΘΗΣ 13 ἐτῶν, ὑπηρέτης

ΣΚΗΝΗ Α'.

(Δωμάτιον εἰς τὸ ὁποῖον κεῖνται διάφορα ἐπιπλα συσσωρευμένα· εἰς γωνίαν τινὰ κάθηται ὁ Στάθης καὶ γράφει στηρίζων τὸ χαρτίον του ἐπὶ μιᾷ καθέκλῃς).

ΙΦΙΚΡ. (Ἀνοίγων θερυνωδῶς τὴν θύραν καὶ βλέπων τὸν Στάθην) Ἄ! τὸν κύρ Στάθη! ποῦ ἦλθε καὶ μοῦ τρύπωσε! κ' ἐγὼ 'γάλασα τὸν κόσμον νὰ τὸν γυρεύω; καὶ τί μοῦ κάνεις ἐδῶ, Σταθάκη;

ΣΤΑΘ. (Ἀνορθούμενος καὶ κρύπτων τεταραγμένος τὸ χαρτίον του) Ἄ!... τίποτε...

ΙΦΙΚΡ. (Προχωρῶν πρὸς τὴν θύραν καὶ φωνάζων) Χαρίκλεια! Χαρίκλεια! Ἐλα! ἔλα, καὶ θὰ γελάσωμεν! (Πρὸς τὸν Στάθην) Νὰ τὸ ἰδῶ αὐτὸ τὸ τίποτε ποῦ κρύβεσαι ἔτσι γιὰ νὰ τὸ γράψης;

ΣΤΑΘ. (Ἰκετευτικῶς) Μή, σὲ παρακαλῶ, Ἰφικράτη.

ΙΦΙΚΡ. Ἀφ' οὗ σου εἶπα πῶς θέλω νὰ τὸ ἰδῶ, ὀμιλεῖς ἀκόμη;

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΧΑΡΙΚΛ. (Εἰσερχομένη) Τί εἶνε, Ἰφικράτη;

ΙΦΙΚΡ. Τί εἶνε; Νὰ τί εἶνε (Δεικνύων εἰρωνικῶς τὸν Στάθην) Κύττα τον τὸν ἀφέντη! ἦλθε κ' ἐχώθηκε ἐδῶ χωρὶς νὰ τὸ 'πῇ κανενός' φαντάσου, οὔτε τὸν ἀγγιξά ἀκόμη σήμερα. (Πρὸς τὸν Στάθην μετὰ κακεντρεχείας) Αἶ, Στάθη, γρήγορα, κάτω 'στὴν αὐλήν' γιὰτὶ θέλω νὰ σὲ πειράξω, νὰ σὲ σκουντήσω, νὰ σὲ κοροϊδεύσω, νὰ κρύψω τὰ βιβλία σου, νὰ ῥίξωμαι νὰ μὲ παρακαλῇς νὰ σοῦ τὰ δώσω, κ' ἐγὼ νὰ σὲ βάζω νὰ στέκεσαι σοῦζα' γιὰ τὴν τύχη σου, πῆρε μαζὶ του σήμερα καὶ ὁ πατέρας τὸν Ἀζώρ, καὶ μοῦμινες μονάχος νὰ μὲ διασκεδάσης.

ΧΑΡΙΚΛ. (Μὲ φωνὴν ἐκφράζουσαν μομφήν) Καὶ μὲνε Ἰφικράτη!...

ΙΦΙΚΡ. Ἀλήθεια, τὸ χαρτί; τὸ ἐλησμονήσαμε τὸ χαρτί! πές μου τί ἔγραψες; δὶχως ἄλλο κανένα ποίημα θὰ γράφεις κ' ἐκλείσθηκες ἐδῶ· κανένα ποίημα γιὰ τὸν τενεκὲ μὲ τὰ σκουπίδια ποῦ ἐτοιμάζεις κάθε αὐγὴ γιὰ τὸ κάρρο τοῦ σκουπιδοῦ, γιὰ τὰ πιᾶτα ποῦ πλένεις 'ς τὴν κουζίνα, καὶ γιὰ τὰ βεπάνια ποῦ φουνίζεις ἀπ' τὸν μανάβην. Στάσου νὰ τὸ ἰδῶ τὸ ποίημά σου!

ΣΤΑΘ. (Προσδελῶν ἰκευτικῶς τὴν Χαρίκλειαν.) Χαρίκλεια! πές τοῦ Ἰφικράτη νὰ μὴ μὲ πειράξῃ!

ΙΦΙΚΡ. Νὰ μὴ σὲ πειράξω; ἔχομε βλέπω καὶ ἀντιστάσεις; τώρα βλέπεις! (Προχωρῶν πρὸς αὐτὸν) Τὸ χαρτί;

ΣΤΑΘ. (Ἐντρομος) Μή!...

ΙΦΙΚΡ. (Ἀπειλητικῶς) Τὸ χαρτί!

ΧΑΡΙΚΛ. (Μετὰ δυσαρσεκείας) Ἰφικράτη, τί τὸν βασανίζεις ἔτσι τὸν καυμένον τὸν Στάθη;

ΙΦΙΚΡ. (ᾠθῶν αὐτήν) Οὐφ! μὴ μὲ σκοτίζης καὶ σύ! (Πρὸς τὸν Στάθην) Τὸ χαρτί σοῦ λέγω!

ΧΑΡΙΚΛ. (Μετ' ἀγανακτήσεως) Ἦθελαν νάμουν αὐτὴν τὴν στιγμὴν μεγάλη καὶ δυνατή, σὰν τὴν μητέρα.

ΙΦΙΚΡ. (Εἰρωνικῶς) Καὶ γιατί, παρακαλῶ;

ΧΑΡΙΚΛ. (Ἐντόνως) Γιὰ νὰ σὲ πιάσω ἀπ' τ' αὐτί, καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ: ἔξω! σκληρὲ, ποῦ βασανίζεις ἓνα πτωχὸ παιδί!...

ΙΦΙΚΡ. (Εἰρωνικῶς) ὦ! τὴν Σουσουράδα, ποῦ λέγει λόγια μεγαλειότερα ἀπὸ τ' ἀνάστημά της!... καὶ δὲν μοῦ τὸ πιάνεις τ' αὐτί μου νὰ σὲ ἰδῶ πῶς τὸ πιάνουν; (Ὀργίλως) Νά, κύτταξε, τί θὰ τοῦ κάμω! (Πρὸς τὸν Στάθην ἀγρίως) Τὸ χαρτί, βρωμοχωριάτη! (Τὸ ἀρπάζει, καὶ τὸ ξεδιπλώνει ὅπως τὸ ἀναγνώσει).

ΣΤΑΘ. (Ὀλολύζων) Ἀχ! κακὸ ποῦ μὴ βρῆκε!

ΧΑΡΙΚΛ. (Μετ' ἄκρας ἀγανακτήσεως) Ἄ! Νὰ ἰδῇς σύ, κακέ, ἂν τὸ μάθῃ ἡ μητέρα! (Ἐξέρχεται κατεσπευσμένως).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

(Κατὰ τὴν σκηνὴν ταύτην ὁ μὲν Ἰφικράτης ἀναγινώσκει, ὁ δὲ Στάθης μένει εἰς τὴν γωνίαν ἔντρομος, ἔχων τὸ πρόσωπον κεκαλυμμένον μὲ τὰς χεῖράς του καὶ κλαίων)

ΙΦΙΚΡ. (Ἀναγινώσκων) «Μητέρα»-ὦ! γράμμα· νὰ ἰδοῦμε τί, τῆς γράφει—(Μὲ εἰρωνικὴν φωνήν) «Εἰς τὸ σπῆτι ποῦ εἶμαι, εἶμαι πολὺ καλὰ»—αὐτὸ δὲ σοῦ ἔλειψε νὰ πῇς πῶς εἶσαι χειρότερα ἀπ' τὸ καλυβόσπητό σας!—«τὸ ἰπρωτὶ καὶ τὸ βράδυ πηγαίνω 'ς τὴν ἀγορὰ καὶ φουνίζω καὶ κάνω καὶ κάτι δουλειὰς 'ς τὸ σπῆτι, ὅλη τὴν ἄλλη μέρα εἶμαι 'ς τὸ σχολεῖο' ὁ ἀφέντης καὶ ἡ κυρία εἶνε πολὺ καλοὶ ἄνθρωποι, καὶ μ' ἀγαποῦν, καὶ ἡ Χαρίκλεια τὸ κορίτσι τους, εἶνε πολὺ καλὸ καὶ νὰ τ' ἀγαπᾷς' μόνο ἓνα παράπονο ἔχω· ἓνα ἀγόρι ποῦ ἔχουν, ὁ Ἰφικράτης (Ἀναγινώσκει βραδέως) μὲ πειράζει, ὅταν διαβάξω κάνει ὀρυθον γιὰ νὰ μὴ διαβάσω, μὲ βασανίζει' (Ἀναγινώσκει πολὺ ἀργὰ) νὰ εἴξερεις, μητέρα, ποῦ κρύφτηκα γιὰ νὰ σοῦ γράψω αὐτὰ τὰ λόγια! πάνω 'ς τὴ σοφίτα!

(Ἡ φωνὴ του γίνεται σοβαρὰ) Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς πόσο ὑποφέρω· ὅταν πάγω νὰ κοιμηθῶ, σβύνω τὸ φῶς καὶ κάθημαι ἐπάνω 'ς τὸ στρώμά μου καὶ κλαίω 'ς τὰ σκοτεινά, καὶ σὲ συλλογιζομαι... (Ἡ φωνὴ του ἀρχίζει νὰ τρέμῃ ὀλίγον) Τί κακὸ τοῦ κάνω ἐγὼ; ποῦ κάθομαι· ἔως τὰς δώδεκα καὶ τοῦ ἀντιγράφω τὰ γραψίματά του;... Μὴ λυπηθῇς, μητέρα, γι' αὐτὰ ποῦ σοῦ γράφω· δὲν σοῦ τὰ γράφω γιὰ νὰ λυπηθῇς· δὲν ἔχω κανένα ἐδῶ νὰ πῶ τὸν πόνο μου· γι' αὐτὸ σοῦ τὰ γράφω· γιὰ νὰ ξελαφρωθῇ λιγάκι ἡ καρδιά μου· ἐμένα ὁ σκοπός μου σκοπός· ἀφ' οὗ εἶμαι ὀρφανός, ἀφ' οὗ εἶμαι φτωχός, θὰ βασανισθῶ, ἀλλὰ θὰ μάθω γράμματα· δὲν εἶνε βασανιστήριο 'ς τὸν κόσμον ποῦ νὰ μὲ κάνῃ νὰ μὴ μάθω γράμματα. (Ἡ φωνὴ του τρέμει) Νὰ μοῦ φιλήσης γλυκά, γλυκὰ τὸν Φτεροπόδη· τὸ καυμένο τὸ σκυλάκι!... πόσαις φοραῖς, ὅταν εἶμαι ὀλομόναχος, τὸ συλλογιζομαι μέσα 'ς τὰ δάκρυά μου! πῶς μ' ἀγαποῦσε!...»

ΙΦΙΚΡ. (Δίδων σοβαρῶς τὸ γράμμα πρὸς τὸν Στάθην) Στάθη, πάρε τὸ γράμμα σου.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

(Εἰσέρχεται ἡ ΜΗΤΗΡ τοῦ Ἰφικράτους καὶ τῆς Χαρίκλειας συνοδευομένη ὑπ' αὐτῆς· εἶνε ἡγανακτημένη).

ΜΗΤΗΡ. Ὁρξία πράγματα μανθάνω, κύριε Ἰφικράτη, καὶ ἀπορῶ πῶς δὲν τὰ ἐμαθα τώρα τόσον καιρόν· ἀντὶ νὰ αἰσθανθῇς συμπαθεῖαν δι' ἓνα παιδί τὸ ὁποῖον σηκώθηκε ἀπὸ τὸ χωριό του καὶ ἦλθε κ' ἔγεινε ὑπηρέτης διὰ νὰ μάθῃ γράμματα, σὺ τὸ κτυπᾷς, τὸ βασανίζεις; Καὶ μὲ ποῖον δικαίωμα, σὲ παρακαλῶ; δὲν μοῦ λέγεις ποῖος σοῦ τὴν ἐδίδαξεν αὐτὴν τὴν ἡθικὴν; (Βλέπουσα τὸ γράμμα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ἰφικράτους). Καὶ ὅχι· μόνον σκληρὸς εἶσαι, ἀλλ' εἶσαι καὶ κακοήθης. Διότι εἶνε κακοήθεια, κύριε, ν' ἀρπάξῃς διὰ τῆς βίας καὶ ν' ἀναγινώσκῃς ξένον γράμμα!

ΙΦΙΚΡ. (Νεύων χαμὰι σιωπᾷ)...

ΜΗΤΗΡ. (Μετὰ θλίψεως) Λοιπὸν μοῦ τὴν ἔκλεπτες ἔως τώρα τὴν ἀγάπην μου· ἦτο ἀδύνατον, ἀδύνατον, ν' ἀγαπῶ ἓνα τοιοῦτον κακοαναθρεμμένον κακόπαιδον! (Μετ' ἐξάψεως) Κρίμα εἰς τὰ φιλήματά μου καὶ εἰς τὰς θωπείας μου! φιλήματα καὶ θωπείας ἤθελες σύ, ἡ περιφρόνησιν καὶ ραπίσματα;

ΙΦΙΚΡ. (Κρύπτων τὸ πρόσωπόν του μὲ τὰς χεῖράς του, κλαίει καὶ σιωπᾷ...)

ΧΑΡΙΚΛ. (Πρὸς τὸν Στάθην) Πῶς τὸν λυποῦμαι!

ΣΤΑΘ. (Πρὸς τὴν Χαρίκλειαν) Ἀμ' ἐγὼ, ποῦ τὰ ὑποφέρει αὐτὰ ἐξ' αἰτίας μου;

ΜΗΤΗΡ. Διὰτὶ τὰ κάνεις ὅλα αὐτά; δὲν ὀμιλεῖς;

ΙΦΙΚΡ. (Ἐψόνων δακρύδρεκτον τὸ πρόσωπόν του) Μητέρα, τιμώρησέ με, τιμώρησέ με αὐστηρὰ, διότι μοῦ πρέπει μεγάλη τιμωρία· ἀλλὰ μεγαλειότερα τιμωρία ἀπ' αὐτὸ (Δεικνύει τὸ γράμμα τοῦ Στάθη) δὲν εἰμπορεῖ νὰ γείνη· ὅταν τὸ διάβασα, ὅταν εἶδα πόσο τὸ ἔκαμα νὰ ὑποφέρῃ τὸ κακόμοιρο τὸ παιδί, μὲ τί παράπονο τὸ ἔκαμα νὰ γράψῃ τῆς μητέρας του, ἐσυχάθηκα τὸν ἑαυτόν μου διὰ τὴν κακίαν μου. (Δίδει τὸ γράμμα εἰς τὴν μητέρα του) Διάβασέ το, μητέρα.

ΜΗΤΗΡ. Ἐπιτρέπεις, παιδί μου Στάθη, νὰ τὸ ἀναγνώσω;

ΣΤΑΘ. Καὶ μ' ἐρωτᾷτε, κυρία; (Πλησιάζων ἰκετευτικῶς) ἀλλὰ νὰ μὲ συγχωρήσετε... γιὰ ὅσα λέγω ἐκεῖ μέσα... ἔκαμα ἄσχημα... ἀλλὰ ἔγραφα 'ς τὴν μητέρα μου... εἶνε μητέρα μου... σὲ ποῖον ἄλλον θὰ 'πῶ τὸν πόνο μου, παρὰ 'ς τὴν μητέρα μου;...

ΜΗΤΗΡ. (Ἀναγινώσκει, ἐν ᾧ ὁ Στάθης καὶ ἡ Χαρίκλεια πλησιάζουσιν εἰς τὸν Ἰφικράτην ὡς διὰ νὰ τὸν παρηγορήσωσι· μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ἡ ΜΗΤΗΡ φαίνεται συγκεκινημένη καὶ προσδίδει μετ' αὐστηρότητος τὸν Ἰφικράτην). ὦ! Εἶσαι πολὺ σκληρός, καὶ πρέπει νὰ τιμωρηθῇς.

ΣΤΑΘ. (Προχωρῶν πρὸς τὴν ΜΗΤΕΡΑ καὶ ἔχων πλήρη ταπεινότητος ἑκφρασιν) Γιὰ μένα, κυρία, θὰ τὸν τιμωρήσετε, γιὰ μένα τὸν ὑπηρέτη σας, τὸ σκουπίδι τοῦ σπιτιοῦ σας;...

ΙΦΙΚΡ. (Καθ' ἑαυτὸν ὡς μετανῶν) Τί παιδί, κ' ἐγὼ τὸ ἑκακομεταχειρίζομαι!

ΣΤΑΘ. Μὴ τὸν τιμωρήσῃτε, κυρία, καὶ σᾶς ὑπόσχομαι, ὅτι καὶ ἂν μὲ κάνῃ, νὰ μὴ τὸ φανερώσω κανενός· ἄς μὲ δέρνῃ, ἄς μὲ βασανίσῃ, δὲν θὰ κλαύσω ποτέ, δὲν θὰ παραπονεθῶ εἰς κανένα... δὲν θὰ τὸ γράψω οὔτε τῆς μητέρας μου!

ΙΦΙΚΡ. (Πλησιάζων ὀρυκτικῶς καὶ μετὰ συγκινήσεως πρὸς τὸν Στάθην) Καὶ ὀχρεῖς πῶς θὰ εἶμαι πάντα θηρίον ἐγὼ; ὅχι! νὰ τὸ ἰδῇς· δὲν θὰ σὲ πειράξω, δὲν θὰ σ' ἐγγίξω...

ΧΑΡΙΚΛ. Τί καλὰ! τί καλὰ!

ΙΦΙΚΡ. Ὁ ὅχι· ἀγαπῶ· θάμην σὰν ἀδελφός σου· θάμην φίλοι.

ΣΤΑΘ. (Ἀκτινοβολῶν ἐκ χαρᾶς) ὦ!

ΙΦΙΚΡ. Μ' αὐτὸ τὸ γράμμα σου ἐνόησα τί εἶμαι, καὶ δὲν θέλω πλέον νὰ εἶμαι τέτοιος· αὐτὸ τὸ γράμμα σου μ' ἔκαμε εἰς μιὰ στιγμὴν καλόν.

ΜΗΤΗΡ. (Συγκεκινημένη) Κ' ἐγὼ λοιπὸν σὲ συγχωρῶ· σὲ συγχωρῶ χάριν αὐτοῦ τοῦ καλοῦ παιδιοῦ τὸ ὁποῖον σὲ ἔσωσε. (Ἀνοίγουσα τὰς ἀγκάλας της) Ἀπ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ποῦ ἔγεινας

καλὸς σοῦ δίδω πάλιν τὴν ἀγάπην μου καὶ τὰ φι-
λιά μου, (Ἀσπαζομένη αὐτὸν) ἀλλά... (Μετὰ σο-
δαρότητος) κύτταξε καλὰ, ὑπ' αὐτὸν μόνον τὸν
ὄρον: νὰ εἶσαι καλός.

ΙΦΙΚΡ. (Ἐντόνως) Θὰ εἶμαι, μητέρα, θὰ εἶμαι
(Ἐναγκαλιζόμενος τὸν Στάθη) Στάθη, ὅση λύπη
σ' ἔκαμα καὶ ἡσθάνθης θὰ σοῦ τὴν κάμω ὅλη
χαρά, γιατί θὰ σ' ἀγαπῶ, Στάθη.

ΧΑΡΙΚΑ. (Περιχαρῆς) Τί ὠραῖα ποῦνε τώρα!

ΜΗΤΗΡ. (Ἀσπαζομένη τὸν Ἰφικράτη) Εὖγε, Ἰ-
φικράτη μου, τώρα σὲ ἀγαπῶ καὶ θὰ σ' ἀγαπῶ
πάντοτε ὅσον συμπαθεῖς, ὅσον ἀγαπᾷς ἐκείνους
ὁποῦ ἔχουν περισσότεραν ἀνάγκην συμπαθείας
καὶ ἀγάπης.

ΙΦΙΚΡ. (Ἐντόνως) Θὰ ἰδῆς, μητέρα, θὰ ἰδῆς...

ΜΗΤΗΡ. Καὶ νὰ ἐνθυμηθῆς τί σοῦ λέγω: θὰ
εἶσαι πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν σου
τότε· ἡ εὐεργεσία προξενεῖ περισσότεραν εὐχα-
ρίστησιν εἰς ὅποιον τὴν κάμνει παρὰ εἰς ὅποιον
τὴν λαμβάνει· καὶ εἶνε εὐεργεσία ν' ἀγαπᾷ
κανεῖς τοὺς δυστυχεῖς, ἡ μεγαλειτέρα εὐεργεσία
τὴν ὁποῖαν εἴμπορεῖ κανεῖς νὰ τοῖς κάμῃ. Διὰ

τοῦτο πρέπει νὰ τὸν ἀγαπᾷς τὸν καυμένο τὸν
Στάθη.

ΙΦΙΚΡ. (Ἐντόνως) Θὰ τὸν ἀγαπῶ, θὰ τὸν ἀγαπῶ!

ΣΤΑΘ. (Δακρύων καὶ ἡλίθιος σχεδὸν ἀπὸ τὴν χαρὰν
του) "Ω! "Ω! (Βλέπων ἐπὶ τῆς κατέκλεις τὸ γράμμα
του, τὸ λαμβάνει μεθ' ὁρμῆς καὶ τὸ σχίζει) Κ' ἐγὼ
λοιπὸν τὸ σχίζω αὐτὸ τὸ κακὸ τὸ γράμμα, καὶ
θὰ γράψω ἓνα ἄλλο, καλὸ, τῆς μητέρας μου, νὰ
τῆς λέγω πῶς εἶμαι εὐτυχῆς, εὐτυχῆς!

ΙΦΙΚΡ. Ἀλλὰ νὰ ἔλθῃς κάτω εἰς τὸ δώματιόν
μου νὰ τὸ γράψῃς· ὦ μὴ φοβεῖσαι· δὲν εἶνε ἀ-
νάγκη νὰ κρυφθῇς εἰς τὴ σοφίτα· δὲν θὰ σὲ
πειράξῃ κανεῖς πλέον, κανεῖς!...

ΧΑΡΙΚΑ. (Προχωροῦσα πρὸς τὸν Ἰφικράτην) Κ'
ἐγὼ ἤθελα ἄλλη μιὰ φορὰ νὰ ἤμουν μεγάλη σὰν
τὴν μητέρα.

ΙΦΙΚΡ. Γιατί;

ΧΑΡΙΚΑ. (Γελῶσα) Γιὰ νὰ σὲ πάρω, ἔτσι, σὰν
τὴν μητέρα, ὅτῃν ἀγκαλιά μου, καὶ νὰ σὲ φιλήσω
(τὸν φιλεῖ) καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ: Εὖγε, Ἰφικράτη!
Τώρα ποῦ ἔγινες καλός, σ' ἀγαπῶ! ("Ολοι γελῶσι)

ΑΙΜΥΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟΝ

Ὁ Λεπτοπούπουλος
ἔχασε τὴν μαμὰ του.
Ἀλλοῖμονον! χθὲς τὴν
ἔβαλαν εἰς τὴν κατσαρόλα,
τὴν καυμένη τὴν μαμὰ
τοῦ Λεπτοπούπουλου!

Ποῖος τώρα θὰ τὸν ἀ-
γαπᾷ τὸν Λεπτοπούπουλο,
ποῖος θὰ τὸν συμβουλεύῃ,
ποῖος θὰ φροντίζῃ δι' αὐτόν;

Τοῦ δίδουν πολὺ καλὸ
φαγητὸ νὰ τρώγῃ, ἀλλὰ
μόνον φαγητὸ θέλει κανεῖς
εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον;

Καὶ ἔπειτα ὁ Λεπτο-
πούπουλος κρυώνει· ἄχ!
δὲν ἔχει πλέον τὴν καλή
του τὴν μαμὰ νὰ τὸν παίρ-
νῃ κάτω ἀπὸ τὴν φτερουγά
της καὶ νὰ τὸν ζεσταίνῃ
με τὴν γλυκεῖαν ζέστην
τοῦ σώματός της.

Ὁ Λεπτοπούπουλος
ζητεῖ παντοῦ τὴν μαμὰ

του· τρέχει ἐπάνω κάτω,
καὶ εὐρίσκει τὴν θύραν ἀ-
νοικτήν.

"Ω! ἀλλά; τί εἶνε ἐκεῖ;
Εἶνε ζεστό, εἶνε μαλακού-
τσικα, εἶνε πολὺ εὐχάρι-
στα. Ὡσὰν νὰ εἶνε κάτω
ἀπὸ τὰ πτερὰ τῆς μαμᾶς.

Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τὸ
ὁποῖον ὁμοιάζει με τὴν
μαμάν, εἶνε ἐν ξεσκονι-
στήριον ἀπὸ πτερὰ, τὸ
ὁποῖον ἐλησμόνησαν ἐκεῖ
εἰς μίαν ἄκραν.

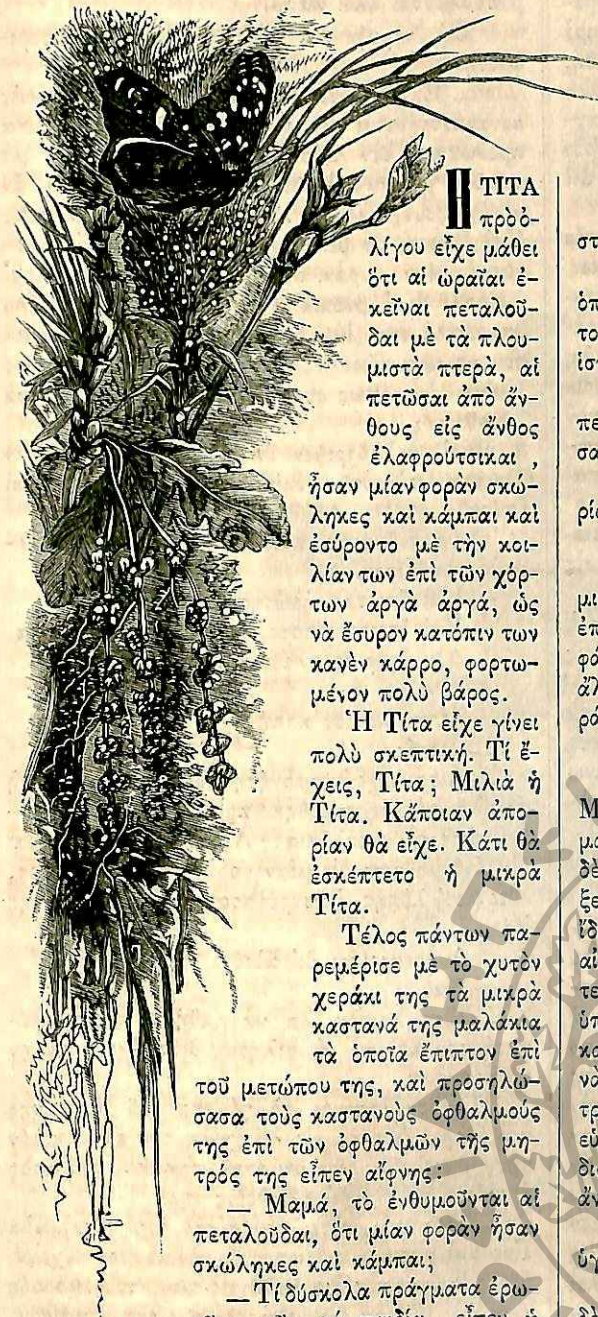
Ὁ Λεπτοπούπουλος
παραχώνεται μέσα εἰς τὰ
πούπουλα· γαργαλίζεται
ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησιν. Τί
ὠραῖα ποῦ εἶνε ἐδῶ! λέ-
γει μετὰ τὸν νοῦν του:

Καὶ τόσον ὠραῖα εἶνε
ὥστε ἀποκοιμάται καὶ ὁ-
νειρεύεται ὅτι ξαναῆρε
τὴν μαμὰ του.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ ΚΑΙ ΣΚΩΛΗΚΕΣ

(ΑΛΛΗΓΟΡΙΑ)

Η ΤΙΤΑ
πρὸ-
λίγου εἶχε μάθει
ὅτι αἱ ὠραῖαι ἐ-
κείναι πεταλοῦ-
δαι μετὰ τὰ πλου-
μιστὰ πτερὰ, αἱ
πετώσαι ἀπὸ ἄν-
θους εἰς ἄνθος
ἐλαφροῦσαι, ἡ
ἦσαν μίαν φορὰν σκώ-
ληκες καὶ κάμπαι καὶ
ἐσύροντο μετὰ τὴν κοι-
λίαν τὴν ἐπὶ τῶν χόρ-
των ἀργὰ ἀργὰ, ὡς
νὰ ἔσυρον κατόπιν τῶν
κανὲν κάρρο, φορτω-
μένον πολὺ βάρος.

Ἡ Τίτα εἶχε γίνει
πολὺ σκεπτική. Τί ἔ-
χεις, Τίτα; Μιλιά ἢ
Τίτα. Κάποιαν ἀπο-
ρίαν θὰ εἶχε. Κάτι θὰ
ἐσκέπτετο ἡ μικρὰ
Τίτα.

Τέλος πάντων πα-
ρεμέρισε μετὰ τὸ χυτὸν
χεράκι της τὰ μικρὰ
καστανὰ τῆς μαλάκια
τὰ ὁποῖα ἐπιπτον ἐπὶ

τοῦ μετώπου της, καὶ προσηλώ-
σασα τοὺς καστανούς ὀφθαλμούς
της ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς μη-
τρός της εἶπεν αἰφνης:

— Μαμὰ, τὸ ἐνθυμοῦνται αἱ
πεταλοῦδαι, ὅτι μίαν φορὰν ἦσαν
σκώληκες καὶ κάμπαι;

— Τί δύσκολα πράγματα ἐρω-
τάτε σεῖς τὰ παιδιά, εἶπεν ἡ
μήτηρ. Ποτὲ δὲν ἐσκέφθηκα αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.
Δὲν ἐρωτᾷς καλλιτέρα τὸν θεῖόν σου, ποῦ ἐδιά-
βασε τόσα βιβλία;

— Θεῖε, ἡρώτησε πάλιν ἡ Τίτα στρα-
φεῖσα πρὸς αὐτόν, τὸ ἐνθυμοῦνται αἱ πε-
ταλοῦδαι ὅτι μίαν φορὰν ἦσαν σκώληκες
καὶ κάμπαι;

Ὁ θεῖος της ἐμεδίασε καὶ τῇ ἀπήν-
τησεν:

— Ὅχι, δὲν τὸ ἐνθυμοῦνται.

— Καὶ ποῖος σοῦ τὸ εἶπε; ἡρώτησε δυσπι-
στοῦσα ἡ Τίτα.

— Μοῦ τὸ εἶπεν ἓνας σοφὸς ἄνθρωπος, ὁ
ὁποῖος ἐγνώριζε πολὺ καλὰ τὰς πεταλοῦδας καὶ
τοὺς σκώληκας· μοι διηγήθη μάλιστα καὶ μίαν
ιστορίαν.

— Μίαν ιστορίαν; ἀνεφώνησεν ἡ Τίτα ἀνοιξάσα
περιεργοτάτους τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ πλησιά-
σασα πρὸς τὸν θεῖόν της.

— Θέλεις νὰ σοῦ τὴν διηγηθῶ αὐτὴν τὴν ιστο-
ρίαν;

— Ναί, σὲ παρακαλῶ πολὺ, θεῖέ μου.

«— Μίαν ἡμέραν, ἤρχισεν ὁ θεῖός της, ἓνας
μικρὸς σκώληξ ἐσύρετο μετὰ τὴν κοιλίαν του,
ἐπάνω εἰς τὸ ἔδαφος, ζητῶν νὰ εὕρῃ κάτι νὰ
φάγῃ, ἐν ᾧ ἐπάνω ἀπὸ αὐτὸν πεταλοῦδαι καὶ
ἄλλα ἔντομα ἐπέτον ζωηρά καὶ ἔλαμπον τὰ πτε-
ρά των εἰς τὸν ἥλιον.

» Ὁ μικρὸς σκώληξ ἐστέναξε:

«— Δυστυχία, εἶπε, ζωὴ εἶνε καὶ ἡ ἰδική μας!
Μόλις εἴμποροῦμεν νὰ κινηθῶμεν ἀπὸ τὴν θέσιν
μας καὶ αὐτὸ πάλιν μετὰ τόσον κόπον, καὶ ποτὲ
δὲν εἴμποροῦμεν ν' ἡμεῖς νὰ κάμωμεν κανὲν τα-
ξειδιον, νὰ ὑπάγωμεν εἰς ἄλλους τόπους καὶ νὰ
ἴδωμεν ἄλλα πράγματα. Εἴμεθα καταδυναστεύον-
τες καθε στιγμὴν νὰ σκοτωθῶμεν εἴτε ἀπὸ τὸ
ὑπόδημα κανενὸς ἀνθρώπου, εἴτε ἀπὸ τὸν τροχὸν
καμιμῆς ἀμάξης· ἀνικαμίαν φορὰν ἀποφασίσωμεν
νὰ σκαρφαλώσωμεν εἰς κανὲν φυτὸν, ὁ ἰδρὼς μας
τρέχει ὡς ἂν ποτάμι, καὶ ἂν ἀναδῶμεν μόλις
εὐρίσκομεν κανὲν ξηρὸν φυλαράκι νὰ φάγωμεν,
διότι σπανίως, πολὺ σπανίως εὐρίσκομεν καὶ κανὲν
ἄνθος.

» Ὁ μικρὸς σκώληξ ἐσύρθη ὀλίγον ἐπὶ τῆς
ὕγρας χλόης, καὶ ἐπανελάβε:

«— Καὶ ὅμως κανεῖς δὲν μᾶς λυπεῖται, κανεῖς
δὲν μᾶς εὐσπλαγχνίζεται. Αὐτὰ τὰ ὑπερήφανα
ἔντομα τὰ ὁποῖα πετοῦν ἐπάνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν
μας, αἱ χρυσόμυται, αἱ πεταλοῦδαι, αἱ μέλισσαι
οὔτε καὶ μᾶς συλλογίζονται. Αὐταὶ περνοῦν ζωή!

Πετούν τόσο εύκολα! Εύκολότερα πετούν αυτά παρά κάθονται. Όπου θέλουν να υπάγουν, φθάνει ν' απλώσουν τὰ πτερά των και τὸ ἀεράκι τὰς πηγαίνει. Φορούν τόσα ὠραία φορέματα παρδαλά, με ὠραίας βούλας, με ζωηρὰ χρώματα. Καθημέραν εἶνε μαζὶ με τὰ ἄνθη, ἔχουν ὅλας τὰς διασκεδάσεις, βλέπουν τὰ καλλίτερα πράγματα, ἀκούουν τὰ καλλίτερα πράγματα, καὶ ἔπειτα ἀπ' αὐτὰ ποὺ εὐρίσκουν καιρὸν νὰ φροντίσουν καὶ δι' ἡμᾶς τὰ ἄθλια πλάσματα! Μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν των τὰς μέλει.

«— Ἄν ἤμην ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν των, ἐπανελάθε μετὰ μικρὰν παῦσιν, ἂν εἶχα πτερά καὶ ἐπέτων, θὰ ἐσυλλογίζομην κάποτε καὶ αὐτοὺς τοὺς δυστυχεῖς σκώληκας, οἱ ὅποιοι δὲν εἰμποροῦν νὰ πετάξουν· θὰ τοὺς ἐπήγαινα κάποτε μία σταλιά μέλι, ἢ ἄλλο τι νόστιμον ἀπὸ τὰ ἄνθη τῶν κήπων, θὰ κατέβαινα σιμὰ τους, θὰ τοὺς ἔλεγα ἕνα γλυκὸν λόγον, θὰ τοὺς ἐπαρηγόρουν. Πόσα καλὰ εἰμποροῦσα νὰ κάμω, ἂν εἶχα πτερά! Ἄλλ' αὐτὰ αἱ σκληραὶ οὔτε γυρνοῦν καὶ νὰ μᾶς ἰδοῦν.

» Ἀλλὰ δὲν ἐπέρασε πολὺς καιρὸς καὶ ὁ παρπονόμενος αὐτὸς σκώληξ μετεμορφώθη εἰς πεταλούδαν.

» Τί ὠραία πεταλούδα εἶχε γίνει! κινεῖσα τὰ χρωματιστὰ πτερά της ἐπέτα ἀπὸ λειβάδι εἰς λειβάδι, ξεκουραζομένη μόνον ἐπὶ τῶν ὠραιωτέρων ἀνθῶν, σταματῶσα μόνον ἐπ' ἐκείνων τὰ ὅποια εἶχον τὸν γλυκύτερον χυμόν. Ὡ! ἦτο πολὺ σερπετὴ πεταλούδα καὶ ἔτρεχεν ἐπάνω κάτω εὐθυμὸς καὶ ἦτον εὐτυχής, εὐτυχής.

» Μίαν πρωΐαν, ἐν ᾧ ἐκάθητο ἐπὶ τινος ῥόδου καὶ ἀνέπνεε τὴν εὐωδίαν του, εἶδε κάτωθεν αὐτῆς, ἐπὶ τοῦ χώματος, δύο σκώληκας ἔρποντας.

«— Δυστυχῆ πλάσματα εἶπε. Τί βάσανος ποῦ εἶνε ἡ ζωὴ δι' αὐτά· ζοῦν μέσα εἰς τὸν βόρβορον. Ἄν εὐρίσκετο κανεὶς νὰ τοὺς λυπηθῇ, ἢ ζωὴ των θὰ ἐγίνετο καλλιτέρα. Ἐγὼ εἰμπορῶ νὰ κάμω καὶ τι δι' αὐτούς. ἂν δὲν εἶχα τόσας ἀσχολίας, τόσας φροντίδας. Ἀλήθεια! στιγμὴν δὲν ἔχω νὰ χάσω. Σήμερον ἐορτάζουν τὰ τριαντάφυλλα καὶ ὅλα αἱ πεταλοῦδαι πρέπει νὰ υπάγωμεν νὰ τὰ ἐπισκεφθῶμεν· αὐριο ἐορτάζουν τὰ κρίνα, εἰμποροῦμεν νὰ λείψωμεν; Μεθαύριον αἱ ἀκρίδες δίδουν μεγάλον χορόν, καὶ ἄρα δύσῃ ὁ ἥλιος οἱ γρύλλοι θὰ τραγουδήσουν, ὡς καλοὶ μουσικοὶ ποῦ εἶνε. Δὲν μοῦ μένει στιγμὴ ἡσυχίας. Αἱ δύο πλούσιαι πεταλοῦδαι, ἡ κυρία Παρδαλοῦ καὶ ἡ κυρία Χρυσοπτέρου θὰ δώσουν ἐσπερίδας καὶ με ἔχουν προσκεκλημένην ἀπὸ τὰς

πρώτας. Ἄν δὲν εἶχα νὰ φροντίσω διὰ τόσας διασκεδάσεις, ἂν εἶχα ὀλίγον καιρὸν θὰ ἐφρόντιζα καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς ἀθλίους σκώληκας ποῦ βασανίζονται ἐκεῖ κάτω.

» Καὶ ἔστρεψε καὶ τοὺς παρετήρησε με περιφρόνησιν.

«— Ἐκτὸς τούτου, εἶπε μετ' ὀλίγον, ὅταν κανεὶς συναναστρέφεται με τὸσον εὐγενῆ καὶ πλούσιον πρόσωπον, δὲν ταιριάζει ν' ἀνακτεῖται με τοιαῦτα χυδαῖα καὶ τιποτένια ὄντα. Πιθανόν, ἂν μ' ἐγγίξουν, νὰ μοῦ λερώσουν τὰ πτερά μου. Καὶ ἔπειτα, ἂν θελήσω νὰ τοὺς κάμω ἐλεημοσύνην μίαν φορὰν, αὐτοὶ θὰ περιμένουν καθ' ἡμέραν. Καὶ βέβαια ἐγὼ δὲν ἐννοῶ νὰ γείνω ὑπερέτριά των. Καὶ ἄφ' οὗ δὲν θὰ ἔχω καὶ καιρὸν νὰ φροντίσω δι' αὐτοὺς θὰ δυσχεραστοῦνται. Καλὰ εἶνε ὅπως εἶνε· διατὶ νὰ γείνω αἰτία νὰ λυποῦνται;

» Καὶ ἄφ' ἔρριψεν ἐν περιφρονητικὸν πάλιν βλέμμα ἐπ' αὐτῶν ἐκίνησε τὰ πτερά της καὶ ἐπέταξε.»

Ὁ θεὸς ἔπαυσε, καὶ ἔδλεπεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τὴν Τίταν.

— Καὶ ἔπειτα; ἠρώτησεν αὐτὴ.

— Καὶ ἔπειτα τίποτε, ἐτελείωσεν ἡ ἱστορία.

— Δὲν ἐγύρισε πλέον ἡ πεταλούδα;

— Ὅχι.

— Ἦταν λοιπὸν κακὴ.

— Διατί;

— Διότι εἶχε λησμονήσῃ πῶς ἦταν καὶ αὐτὴ σκουλήκι· περηφανεύθηκε καὶ δὲν τὰ κατεδέχονταν πεῖν τὰ σκουλήκια. Λοιπὸν αἱ πεταλοῦδαι δὲν ἐνθυμοῦνται ὅτι μίαν φορὰν ἦσαν σκώληκες, εἶπε μετὰ λύπης, ἐπιστρέψασα εἰς τὴν πρώτην της ιδέαν.

— Δυσχεστεῖσαι δι' αὐτό;

— Ναί.

— Τότε λοιπὸν ἔλα νὰ καθήσῃς εἰς τὰ γόνατά μου καὶ νὰ σὲ φιλήσω, διότι ἔχεις καλὴν καρδίαν.

Ἡ Τίτα ἱκέτευσε τὰ γόνατα τοῦ θεοῦ της καὶ ἔφερεν ἐμπρὸς εἰς τὰ χεῖλη του τὸν λαγμόν της, διότι ἤξευρεν ὅτι ἐκεῖ πλησίον τοῦ ὠτός ἐπεθύμει νὰ τὴν φιλήῃ ὁ θεὸς της.

— Τίτα μου, εἶπε, σὺν αὐτὴν τὴν πεταλούδα εἶνε καὶ μερικοὶ ἄνθρωποι εἰς τὸν κόσμον· ἔχουν, ὅπως ἐκείνη, τὰς διασκεδάσεις των, τοὺς χορούς των, τὰ θεατρά των καὶ δὲν εὐρίσκουν καιρὸν, λέγουν, νὰ φροντίσουν καὶ διὰ τοὺς πτωχοὺς, καὶ ἐν ᾧ αὐτοὶ γελοῦν ἢ χορεύουν, ἐκείνοι πεινοῦν ἢ κρυόνουν εἰς τὸ πτωχικὸ των κατῶγι. Ποῦ

τοὺς ἀγίζουν καιρὸν αἱ ἐπισκέψεις ποῦ θὰ κάμουν, τὰ φορέματα ποῦ θὰ παραγγείλουν, νὰ συλλογισθῶν καὶ τοὺς πτωχοὺς, τοὺς καυμένους τοὺς σκώληκας τοὺς συρομένους εἰς τὴν λάσπην τῆς πτωχείας. Μερικοὶ μάλιστα, οἱ ὅποιοι, ὅπως ἡ πεταλούδα ἦτο προτιέτερα σκώληξ, ἦσαν καὶ αὐτοὶ πτωχοὶ καὶ ἔπειτα ἐπλούτησαν καὶ ἤξευρον ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν των τί θὰ εἴπῃ δυστυχία καὶ κακομοιρία καὶ ἀρρώστια δίχως γιαιτρικά, καὶ ἀγρυπνία δίχως ψωμί, καὶ ρῖγος δίχως φόρεμα, ἀντὶ νὰ τοὺς εὐσπλαγχνίζονται περισσότε-

ρον κάμουν πῶς δὲν ἐνθυμοῦνται τὴν προτέραν των κατάστασιν, καὶ δὲν τοὺς καταδέχονται, τοὺς πτωχοὺς καὶ δὲν γυρνοῦν νὰ τοὺς ἰδοῦν καὶ τοὺς περιφροῦν...

— Εἶνε κακοὶ, ἐφώνησε μετ' ἀγανακτήσεως ἡ Τίτα καὶ δὲν τοὺς ἀγαπῶ τοὺς κακοὺς, οὔτε τοὺς ἀνθρώπους, οὔτε τὰς πεταλούδας.

Ἐγὼ ὅμως δι' αὐτὸ ἴσα ἴσα σὲ ἀγαπῶ, διότι δὲν τοὺς ἀγαπᾷς, εἶπεν ὁ θεὸς καὶ τὴν ἐφίλησε θερμότατα εἰς τὸν λευκοῦτσικόν της λαγμόν, ὅπσιν τοῦ ὠτίου της.

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ

ΑΚΤΙΣ ΗΛΙΟΥ

Α'.

Εἶπε ὁτὴν ἄρρωστη ὁ γιαιτρός: «Κυρά μου, σὲ λυποῦμαι· ἀλλὰ δὲν φθάνουν μοναχὰ γιὰ σὲ τὰ γιαιτρικά μου, ἐὰν ὁ ἥλιος δὲν σὲ δῇ πολὺ, πολὺ λυποῦμαι.» «Πῶς θὰ μᾶς φύγῃς γρήγορα, καὶ κλαίει ἡ καρδιά μου. — Γιαιτρέ, τοῦ λέγει, ἂν ἀγαπᾷς τὰ ὄρφανὰ τοῦ κόσμου, «μὴ θές ν' ἀφήσω ὄρφανὸν καὶ ἔρημον τὸ παιδί μου, «γιὰ κείνο μόνον, ἀλλ' ἰδὲ αὐτὸ καὶ τὴν ὑγείαν μου δός μου «γιατ' εἶν' ἀκόμη χρήσιμη σ' ἐκεῖνο ἡ ζωὴ μου. «Γιαιτρέ, γιαιτρέ, εἶνε μικρὸ ἀκόμη καὶ ποῖος ξέρει «ὅταν θὰ μεῖνῃ ὄρφανὸν σὲ ποῖον θ' ἀπλώνῃ χέρι «γιὰ νὰ γυρεύῃ τὸ ψωμί γιὰ ἐλεημοσύνη! «Κι' ὅταν χειμῶνας θὲ νάρθῃ καὶ ὅταν βοριάς φυσήσῃ «ποῖος θὰ τοῦ δώσῃ σκέπασμα; ὁτὸ κρύο ποῦ θὰ μεῖνῃ; «παντοῦ διωγμένο καὶ ἔρημον, ἀλλ' ποῦ θὰ ξενοχτήσῃ;»

Β'.

Ἐλεῖν ἡ μάνα καὶ ἔτρεχαν βροχὴ τὰ δάκρυά της καὶ ὁ γιαιτρός ὅπου σιγὰ χωρὶς νὰ τὸ νοήσῃ ἔδ᾽ ἄκρυσεν προβλέποντας τὴν τὴν συμφορὰν της: «Ἡλῖος, τῆς λέγει, μοναχὰ αὐτὸς θὰ σ' ὠφελήσῃ»

Ἡλῖος... μὰ τὸ κατῶγί της ὁ ἥλιος δὲν φωτίζει, εἶνε περήφανος καὶ αὐτὸς καὶ ὅταν ἀνατέλλῃ γυρεῖ δένδρα ὑψηλὰ τὸ φῶς του νὰ σκορπίσῃ καὶ ὅτ' ἀχόρταρα οὔτε μίαν ἀκτίνα του δὲν στέλλει. Βλὲς τῆς φτώχεις τὴν κάμαρὴν τὸ σκότος βασιλεύει... Ὡς τῆς φτώχεια καὶ ὅτ' ἀχόρταρα ὁ ἥλιος τι γυρεῖ; Ἀλλ' ποῖος σκληρὸς ποτὲ βῶτα καὶ ποῖος θὰ νὰ βῶτῃ ἂν γιὰ μίαν ἀκτίνα του ὅτ' οὐδὲν δρόμους θὰ νὰ τρέχῃ μικρὸ παιδάκι ὄρφανὸν καὶ τὸ ψωμί θὰ βρέχῃ

μέ μαῦρα, μαῦρα δάκρυα; ἄχ! ποῖος θὲ νὰ ῥωτήσῃ
μέσ' ἑσὶ σκοτάδι ἔρημη φτωχὴ ἂν ξεψυχήσῃ;
Κανεῖς δὲν κλαίει, γιὰ φτωχοὺς νὰ κλαίῃ τίνος πρέπει!
κανεῖς; ἔ! ὄχι· ὁ Θεὸς ὅπου ψηλά τοὺς βλέπει,
ἐκεῖνος ποῦ τοὺς ἔδωκε τὴν τόση συμφορὰ των,
ὅπου γιὰ πόνους μοναχὰ τοὺς ἔφερε ἑστὴ γῇ
ἔβαλε ἥλιο πειδ λαμπρὸ νὰ φέγγῃ ἑστὴν καρδιά των,
ὅπου τὸν λέν στοργῇ.

Γ'.

Ναί· τέτοιος ἥλιος ἔλαμπε ἑστὴ στήθῃ τοῦ παιδιοῦ της,
κι' ὅταν ἐκείνη ἔκλειε τὴ μαῦρή της τὴν μοῖρα·
ὁ ἄγγελός του τῷ ἔφερε ἑστὴς ἄρρωστης τὴ θύρα
καὶ ὅλα, ὅλα τᾶκουσε τὰ λόγια τοῦ γιατροῦ της.
— Ἐγὼ, ἐσκέφθη, τὴν καλὴ μητέρα μου θὰ σώσω,
θὰ φέρω ἐγὼ τὸ γιατρικόν, ἐγὼ θὰ τῆς τὸ δώσω.
Πετρελλὸ ἀπ' τὴ χαρὰ κ' ἔνα σταμνὶ ἀρπάζει
κ' εὐθὺς τρεχάτο ἔρχεται σ' ἕνα μικρὸ λειβάδι
ποῦ λάμπει ὁ ἥλιος—καὶ ἐκεῖ ἀντίκρυ τοῦ τὸ βάζει
γιὰ νὰ γεμίσῃ τὸ σταμνὶ ἀκτίνες ὡς τὸ βράδυ.
Πόσαις ἐλπίδες τῷ τρεφαν ὅσν ἔρριχνε τὸ μάτι
καὶ ἔδλεπε τὴ στάμνα τοῦ ἥλιο παντοῦ γεμάτη!

Δ'.

Ὅταν ἡ ὥρα πέρασε κι' ἄρχισε νὰ βραδιάξῃ
ἐκεῖνο ὄλο προσοχὴ μὲ τὸ μικρὸ του χέρι
γιὰ νὰ μὴ φύγῃ ὁ ἥλιος τοῦ τῇ στάμνα του σκεπάζει
καὶ ἔρχεται περὶ φανὸς ἑστὸ σπῆτι νὰ τὴν φέρῃ·
Ναί ἡ ὑπερηφάνεια μόνον σ' αὐτὸν ἀξίζει.
Ποῦ τέτοια ἀγάπη ἀληθινὴ τὰ στήθῃ του στολίζει.
Τὴν πόρτα τῆς μητέρας του ἀνοίγει καὶ φωνάζει:
«Μητέρα μου, τὸ γιατρικὸ ποῦ ὁ γιατρός προστάζει
«ἐγὼ σοῦ τῷφερα, ἐγὼ, ἐγὼ θὲ νὰ σὲ γιάνω.»
καὶ ξεσκεπάζει τὸ σταμνὶ ἑστὸ στρώμα της ἀπάνω.
Τὸ ἀγκαλιάζει μὲ χαρὰ ἡ μάνα του καὶ κλαίει
καὶ μὲ φωνὴν τρεμουλιαστὴν κι' ἀδύνατη τοῦ λέει!
«Παιδί μου, ἡ ἀγάπη σου μονάχα θὰ μὲ γιάνη
«αὐτὴ, αὐτὴ μοῦ φθάνει.»

Πλημμύριζαν ἑστὰ μάτια της θολὰ τὰ δάκρυά της
καὶ ἔτρεχαν ὡσάν βροχὴ ἑστᾶρρωστα μαγουλά της.
Ἡ μάνα ἔγινε καλὰ ἀπ' τὴ χαρὰ της τὴν πολλὴ
γιατ' ἤϊρε ἥλιο πειδ θερμό, πειδ λαμπρὸ ἀκόμα
καὶ σφίγγει τὸ παιδάκι της ἑστὴν ἀγκαλιά καὶ δὲν ἔμιλει
καὶ τὸ φιλεῖ γλυκά, γλυκά καὶ τὸ φιλεῖ ἑστὸ στόμα.
Ἡ μάνα ἔγινε καλὰ, ἡ μάνα θὲ νὰ ζήσῃ.
Ἄχ! ἡ ἀγάπη καὶ νεκροὺς ἔμπορεῖ νὰ ἀναστήσῃ!

I. K. ΠΟΛΕΜΗΣ

Ἐκ τῶν λαβόντων μέρος εἰς τὸν ἔκτον διαγωνισμόν «τῆς Δια-
πλάσεως», τὸν προταθέντα ἐν τῷ φυλλαδίῳ τοῦ παρελθόντος
Ἰουλίου, ἐκρίθησαν αἱ οἱ:

ΤΟΥ ΒΡΑΒΕΙΟΥ
Μικρὰ Σεισουρήθρα, 9 ἐτῶν

Τοῦ πρώτου ἐπαίνου
Ἀριέττα Ἀργέντη, 9 ἐτῶν

Τοῦ δευτέρου ἐπαίνου
Ζεφύριος Αὔρα, 14 ἐτῶν

Εὐφύμιου μνεσίας

(*Ο μετα τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ τὰ ἔτη τῆς ἡλικίας.)

Ἀπτερος Νίκη, 14. — Κλεάνθης Θεοδωρίδης, 14. — Απόλλων ὁ Μουσηγέτης, 11.
— Ὑποκόμης τῆς Βραζελόνης, 13. — Ποικιλανθίς, 11 3/12. — Λαίλαψ, 10 1/2. — Ζι-
ζιμπάμπουλας, 12. — Ἀλέξανδρος Σάτερ, 12. — Λέου-Ρουέ-Φὸ-Τσι-Λίν, 10. —

Μέγας Ναπολέων Βοναπάρτης, — Ἑλληνικὴ Σημαία, 12. — Ἀνδρέας Α. Ἀντω-
νακάκης, 14. — Σέρρειον Τεῖχος, 12. — Μικρὰ Ἐλαφος, 11. — Μικρὸς Καπουκίνος,
10. — Ἐρυθρὸς Ψιττακός, 11 1/12. — Ἀραβικὸς Ἴππος, 14. — Αἰκατερίνη Χατζο-
πούλου, 12. — Μικρὰ Πεταλούδα, 13. — Ἀγραφιῶτης, 8. — Ῥοδόχρους Μηλέα, 10.
— Ἐρυθρὰ Ἰασπις, 13. — Ἀγλαία Χ. Καλαϊσάκη, 8. — Κροκόδειλος τῆς Νοτίου
Ἀμερικῆς, 12. — I. Δ. Μυριαγκόπουλος, 11. — Πολυίστωρ. — Κρίνον τοῦ Ἀγροῦ, 12.
— Ἀνθόστρωτον Δάσος, 11. — Ῥαταπλάν. — Ἀναστάσιος Α. Βούλγαρης. — Θρασύ-
βουλος Α. Σ., 12. — Κορκοράν. — Κρικρικρί καὶ Τουρουροῦ, 10. — Γραῖα Δρύς, 9 1/12.
— Γέρων Κηπουρός, 10 1/2. — Πειπερόσφυρον, 10. — Ἐλευθερία Πετροκοκκίνου, 9.

Καὶ σήμερον πάλιν ἑορτάζει ἡ «Διάπλασις»!

Διότι ἕκαστος διαγωνισμὸς, τὸν ὅποιον προτείνει εἰς τοὺς μικροὺς τῆς φίλους εἶνε ἑορτὴ δι' αὐτὴν·
ἀλλ' ὄχι ἀπὸ ἐκείνας τὰς ἑορτὰς τὰς προωρισμένας διὰ τὴν ἀρχίαν, τὰς ὁποίας περιμένουν μὲ τόσην
ἀνυπομονησίαν μερικοὶ ὀκνηροί, ὅπως μὴ ἐργάζωνται ὄχι! ἕκαστος Διαγωνισμὸς εἶνε ἑορτὴ ἐργασίας
διὰ τὴν «Διάπλασιν»· διότι ἐνοεῖτε βεβαίως πόση ἐργασία ἀπαιτεῖται διὰ ν' ἀναγνώσῃ σωρὸν ὁλόκληρον
διηγημάτων, ν' ἀνακαλύψῃ τὸ προτέρημα καὶ τὸ ἐλάττωμα ἑκάστου, νὰ τὰ συγκρίνῃ πρὸς ἄλληλα,
νὰ κατατάξῃ εἰς μίαν τάξιν τὰ ὅμοια ὅπως ἀπευθύνῃ εἰς τοὺς γράψαντας αὐτὰ τὰς αὐτὰς παρατηρήσεις,
πρὸ πάντων δὲ ὅπως ἀναγνώσῃ τὰ γριφώδη σημεία, τὰ ἀκατάληπτα ἐκεῖνα γραψίματα μερικῶν τὰ
ὅποια δὲν ὁμοιάζουν σχεδὸν διόλου μὲ τὰ γράμματα τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ τὰ ὅποια δὲν
ἀπορρίπτει μόνον ἐξ ἀπλῆς ἀδροφροσύνης, ἐλπίζουσα ὅτι καὶ οὗτοι χάριν ἀδροφροσύνης πρὸς τὴν
«Διάπλασιν» θ' ἀποφασίσουν νὰ γράφουν εὐαναγνώστως. Διότι δὲν πιστεύομεν νὰ θέλουν βεβαίως νὰ
πάθουν τὰ μάτια τῆς ἀγαπητῆς των «Διαπλάσεως» καὶ νὰ τὴν ἀναγκάσουν νὰ φορέσῃ ματογυῶλια
ὡσάν μάμμη ὀγδοηκοντοῦτις.

Μεθ' ὅλα ταῦτα ἡ «Διάπλασις» εἶνε πολὺ εὐχαριστημένη. Καθημένη εἰς τὸ Γραφεῖον της
— τὸ εἰξεύρετε δὲ βέβαια ὅτι τὸρα μετεκομίσθη εἰς κεντρικώτατον καὶ εὐρυχωρότατον Γραφεῖον
παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν Βουλῆς καὶ Μουσῶν ἐν τῇ ὑπ' ἀριθμὸν 2
γωνιᾷ οἰκία — φαντάζεται μὲ τὸν νοῦν της, τὸν ὅποιον στέλλει εἰς ὅλας τὰς οἰκίας, ἐδῶ, εἰς τὰς
ἐπαρχίας, εἰς τὰς νήσους, εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, εἰς τὸ Λονδίον, εἰς τὴν Ῥωσίαν, εἰς τὴν
Ἀμερικὴν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν πετρώδη καὶ ἀπροσπέλαστον Κετίγγην τοῦ Μαυροβούνου, τέλος πάντων
πανταχοῦ ὅπου ὑπάρχουν μικροὶ φίλοι καὶ μικραὶ φίλαι τῆς, καὶ παρατηρεῖ ὅλους καὶ ὅλας πῶς
παρατηροῦν τὰς εἰκόνας τοῦ Διαγωνισμοῦ, πῶς κάθονται σκεπτικοὶ εἰς τὸ τραπέζι των, πῶς ζητοῦν
ἀπὸ τὴν μικρὰν των κεφαλὴν — ὄχι μικρὰν ἕνεκα τοῦ περιεχομένου της — νὰ τοῖς εἴπῃ τί νὰ γράψουν·
καὶ ὅταν ἐπιτύχουν καμμίαν ἰδέαν, τὴν σκέπτονται πάλιν, γράφουν τὸ διηγηματάκι των, τὸ ἀντι-
γράφουν καὶ τὸ στέλλουν συγκεκνημένοι ὀλίγον καὶ λέγοντες: εἶνε καλόν; θὰ βραβευθῶ, θὰ ἐπαι-
νεθῶ τοῦλάχιστον; Νὰ τὸ εἴξευρα ἀπὸ πρῶτα τί θὰ μοῦ εἴπῃ ἡ ἀγαπητὴ μου «Διάπλασις». Πόσον
ἀνυπομονῶ!

Ὡ! εἰς πόσα μέρη εἶχε νὰ στείλῃ τὸν νοῦν της ἡ «Διάπλασις»! Ἄν εἰς τὸν παρελθόντα Διαγω-
νισμόν οἱ διαγωνισθέντες ὑπερέβησαν τοὺς ἑκατὸν, τὸρα ὅμως ὀλίγον ἔλειψε νὰ φθάσουν τοὺς διακο-
σίους. Εἶνε, εἰξεύρετε πόσοι; Ἐ-κα-τὸν ὁ-γδο-ή-κον-τα τέσ-σα-ρες. Τί πλῆθος αἱ! Οἱ διαγωνι-
σθέντες ἀποτελοῦν ὁλόκληρον λόχον.

Ἐκ τῶν 184 διαγωνισθέντων ἀπορρίπτονται α') τινὲς μὲν διότι δὲν ἐφύλαξαν τοὺς ὅρους τοῦ
διαγωνισμοῦ· β') ἄλλοι οἵτινες ἔπρεπε νὰ ἔλθουν μαζὶ μὲ τὸ διηγηματὶ των ἀπὸ τὰς πατρίδας των εἰς
τὸ Γραφεῖόν μας καὶ νὰ μᾶς τὸ ἀναγνώσουν, διότι ἡμεῖς δὲν κατορθώσαμεν νὰ τὸ ἀναγνώσωμεν· γ')
καὶ ἄλλοι οἱ ὅποιοι ἢ θὰ εἶνε πάρα πολὺ μικροὶ ἀκόμη, ἢ δὲν ἐνόησαν τί θὰ εἴπῃ διαγωνισμὸς καὶ
ἔγραψαν πράγματα ὅπως διόλου ἄσχετα πρὸς τὰς εἰκόνας.

Ἐκ τῶν ληφθέντων ὑπ' ὀψιν:

Ὁ Ῥαταπλάν καὶ ὁ Ἀναστάσιος Α. Βούλγαρης ἔγραψαν ἀπλὴν περιγραφὴν τῶν εἰκόνων· εἰς
αὐτοὺς ὡς καὶ εἰς τὸ Κρίνον τοῦ Ἀγροῦ καὶ τὸ Ἀνθόστρωτον Δάσος λέγομεν ὅτι τὸ
διηγηματὶ πρέπει νὰ γράφεται μὲ τρόπον δεικνύοντα ὅτι τὰς εἰκόνας τὰς ἑκάμεν ὁ ζωγράφος ἄφ' οὗ
ἀνέγνωσε τὸ διηγηματὶ, καὶ ὄχι ὅτι ὁ συγγραφεὺς ἤρκεσθῃ εἰς ἀπλὴν περιγραφὴν τῶν εἰκόνων.

Ὁ Πολυῦστωρ φαίνεται ἐκ τοῦ ψευδωνύμου του ὅτι ἔχει θερμὴν ἐπιθυμίαν πρὸς μάθησιν, ἀλλὰ διὰ τὴν φαντῆ ἀξίως τοῦ ψευδωνύμου του πρέπει νὰ φιλοτιμηθῇ νὰ μάθῃ ἀκόμη πολλὰ, πρὸ πάντων δὲ ὀρθογραφίαν.

Ὁ Κροκόδειλος τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, ἡ Ἐρυθρὰ Ἰασις, ἡ Ἀγλαία Χ. Καλαίσκη, ὁ Ἰωάννης Δ. Μυριαγόπουλος, ὁμοιάζουν, μὲ τὰ μικρὰ ἐκεῖνα παιδία, τὰ ὁποῖα δὲν ἐξησκήθησαν ἀκόμη νὰ γράφουν καὶ εἶνε εἰς ταῖς γιόρταις, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα, ὅταν καταβάλλουν ἐπιμέλειαν, γίνονται ἐπιτηδεύοντες καλλιγράφοι· εἰς τὸν προσεχῆ διαγωνισμόν εἵμεθα περιέργοι νὰ ἴδωμεν ποῖος ἐκ τῶν τεσσάρων θὰ ἐπιτύχῃ περισσότερον.

Ὁ Ἀγραφιὼτης καὶ ἡ Ῥοδόχρους Μηλέα ἔγραψαν μὲ πολλὴν ἀφέλειαν καὶ τρυφερότητα τὸ ὕψος των ὁμοιάζει μὲ τὴν χαριστάτην ὁμιλίαν μικρῶν παιδίων, ὡς καὶ τῆς Μικρᾶς Πεταλούδας ἡ ὁποία ὅμως ἔκαμε μουντζούρας εἰς πολλὰ μέρη τοῦ τετραδίου της, διὰ τὴν ὁμοιάζον φαίνεται μὲ τὰς μαύρας κηλίδας τὰς ὁποίας ἔχουν ἐπὶ τῶν λευκῶν πετρῶν των αἱ πεταλοῦσαι.

Ἡ Αἰκατερίνη Χατζοπούλου ἔχει πολὺ ὀμαλὸν ὕψος, ὅταν δὲ συνειθίσῃ ἀκόμη ὀλίγον θὰ γράφῃ πολὺ καλὰ· φαίνεται ὅμως ὅτι εἶνε πολὺ οἰκονόμος... εἰς τὰς λέξεις καὶ δὲν τὰς σπαταλᾷ.

Ἀλλ' ἂν αὕτη εἶνε οἰκονόμος ἡ Μικρὰ Ἐλαφος καὶ ὁ Ἀρχιεὶς Ἴππος εἶνε φιλάργυροι πλέον, φαντασθῆτε ὅτι ἀντὶ 800 λέξεων μέχρι τῶν ὁποίων τοῖς ἐπετρέπετο νὰ γράψουν, ἡ μὲν πρώτη ἔγραψεν 168, ὁ δὲ δεύτερος 170 μόνον· ἀλλὰ τὰ διηγηματάκια των εἶνε καλὰ· φιλάργυρος δ' ἐπίσης ἐφάνη καὶ ὁ Μικρὸς Καπουκῖνος, ὅστις, ἀντὶ διηγήματος μὲ περιπετείας, οἷον ἔπρεπε νὰ γράψῃ, ἔκαμεν ἀπλὴν περιγραφὴν, καὶ ταύτην ξηράν, ἀλλὰ μὲ πολλὴν προσοχὴν γεγραμμένην.

Ὁ Ἀνδρέας Α. Ἀντωνάκης καὶ τὸ Σέρρειον Τεῖχος φαίνονται μὲν ἀγύμναστοι ἐτι ἀλλὰ δεικνύουν μεγάλην κλίσιν εἰς τὸ γράφειν καὶ εἵμεθα βέβαιοι ὅτι εἰς προσεχῆ διαγωνισμὸν τῆς «Διαπλάσεως» θὰ κριθῶν πολὺ εὐνοϊκώτερον· τὸ μόνον τὸ ὁποῖον ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν εἰς τὸν Ἀνδρέαν Α. Ἀντωνάκη· εἶνε ὅτι τὸ τέλος του εἶνε ὅλως διόλου ἄτεχνον καὶ ἀπότομον καὶ ψυχρὸν διότι δὲν ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ μὲ συμβουλήν, δίχως χάριν· εἰς δὲ τὸ Σέρρειον Τεῖχος ὅτι ἀφ' οὗ εἰς τὰς εἰκόνας τοῦ διαγωνισμοῦ ἡ Ἀγλαία, ὅπως τὴν ὀνομάζει, δὲν εὐρίσκει καιρὸν ν' ἀναπνεύσῃ ἀπὸ τὴν πολλὴν ἐργασίαν—εἰς τὰς εἰκόνας μάλιστα παρίσταται ὅτι κάμνει ὅλαις αὐταῖς ταῖς δουλείαις συγχρόνως—δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν παρυσιάσῃ ὡς ἀμελῆ, διότι, ἂν ἦτον ἀμελής ἡ Ἀγλαία, δὲν θὰ ἐπεριποιεῖτο ὡς ἀληθινὴ μήτηρ τὴν κοῦκλάν της καὶ τὴν γάταν καὶ τὸν σκύλον. Ὅταν γράφετε κανὲν διηγηματάκι πρέπει νὰ προσέχετε πολὺ εἰς τὸν χαρακτῆρα τῶν προσώπων, νὰ τὸν παριστάνετε ἀληθινὸν καὶ ὅπως πρέπει, καὶ τὰ παιδία περὶ τῶν ὁποίων γράφετε νὰ ἔχουν τὰς ιδέας, τὰς κλίσεις, τὰς ἐπιθυμίας ἀληθινῶν παιδίων.

Ὁ Ἀλέξανδρος Σάτερ, ὁ Λέου-ρουέ-φ-ο-τ-σι-λίν, ἡ Αἰλίψ, ὁ Ζιζιμπάμπουλας ἔγραψαν ὀρεκτὰ κομψὰ διηγηματάκια, τῶν ὁποίων τὰ πλεονεκτήματα εἶνε πολὺ περισσότερα ἀπὸ τὰς ἐλλείψεις των· ὡς καὶ ἡ Ποικιλανθίς, τῆς ὁποίας τὸ ὕψος ὁμοιάζει μὲ σεμνὸν κοριτσάκι δίχως πολλὰ κοσμήματα δίχως ταινίας καὶ δαντέλας, ἀλλὰ κόσμιον τὸ ὁποῖον πηγαίνει ἡσυχὰ τὸν δρόμον του· ὡς καὶ ὁ Μέγας Ναπολέων Βονοπάρτης, ὁ ὁποῖος ὅμως εἶνε πολὺ πλέον ἀκατάστατος ἀπὸ τὴν Εὐθαλίαν του εἰς τὸ γράψειν, καὶ ἃς προσέξῃ μήπως ἀπορριφθῇ τὸ διηγημά του εἰς ἄλλον διαγωνισμόν ὡς δυσανάγνωστον· ἂν προσπαθῇ νὰ μιμηθῇ τὸν συνώνυμόν του κατὰ τὴν γραφὴν, κάμνει πολὺ ἄσχημα, διότι τῶν μεγάλων ἀνδρῶν δὲν πρέπει νὰ μιμῆται τις τὰ ἐλαττώματα, ἀλλὰ τὰ προτερήματα. Ἐπίσης πολὺ ἐπέτυχε καὶ ὁ Ὑποκόμης τῆς Βραζελόνης ὅστις ἐπιτυγχάνει πολὺ εἰς τὴν πλοκὴν, ὡς καὶ ὁ Ἀπόλλων ὁ Μουσηγέτης ὅστις εὐδοκμεῖ πολὺ εἰς τὴν τεχνικὴν περιγραφὴν, μολοντί ἔσχε τὴν ιδιοτροπίαν νὰ παραστήσῃ τὴν ἡρώϊδα του μὲ κουρεμένα μαλλιά.

Ὁ Κλεάνθης Θεοδωρίδης, μολοντί πρώτην τὴν τὴν φοράν διαγωνίζεται, ἀπέδειξεν ὅτι δύναται νὰ ἐπιτύχῃ πολὺ, πρὸ πάντων ἂν διορθώσῃ μερικὰς ἐλλείψεις, τὰς ὁποίας ὁμολογεῖ καὶ μόνος του ὅτι ἔχει· τὸ ὕψος του ἔχει περιπάθειαν τινα καὶ γλυκύτητα παιδικήν καὶ ἐλπίζομεν ὅτι εἰς ἄλλον διαγωνισμόν θὰ λάβῃ πολὺ ἐντιμότεραν θέσιν. Πολὺ δὲ πρωτότυπον μᾶς ἐφάνη καὶ ὅτι παρενέβαλε στίχους τρυφεροῦς ἐντὸς τοῦ διηγήματός του.

Ἡ Ἀπεροσ Νίκη ἔπρεπε νὰ ὀνομασθῇ μᾶλλον πετρωτή, διότι ἡ φαντασία της πετᾷ καὶ δὲν τῇ εἶνε δύσκολον νὰ κερδίσῃ τὴν νίκην εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τῆς «Διαπλάσεως», ἂν προσέξῃ ὀλίγον περισσότερον· μερικῶν ἄλλων τὸ ὕψος εἶνε ἐμπερδευμένον ὡς ἀκένιστα μαλλιά, ἀλλὰ τῆς Ἀ-

πτέρου Νίκης; ὦ! αὐτῆς εἶνε κτενισμένον μὲ χάριν, κάπου κάπου μάλιστα ὑπάρχει ἐπ' αὐτῶν καὶ μία καλὴ ιδέα ὡς ἂν τριανταφυλλοὶ ἢ ταινία.

Ἡ Ζεφύρειος Αὔρα ἔχει κάλαμον ὁροσπερὸν ὅπως καὶ αὕτη· ἔχει ἐν μέγα πλεονέκτημα ὅτι δὲν λέγει περισσότερα τοῦ δέοντος, οὔτε ὅμως καὶ ὀλιγώτερα· ἡ ἀφήγησίς της ὁμοιάζει μὲ τὴν ἡσυχον πνοὴν τῆς ἐσπερινῆς συνωνύμου της· ἡ περιγραφὴ της εἶνε ἐντεχνος, εἶνε δὲ ἐντεχνος διότι δὲν περιορίζεται εἰς ἀπλὴν ἀπαριθμῆσιν τῶν ἐπὶ τῶν εἰκόνων, ἀλλὰ τὰ συναρμολογεῖ μὲ χάριν καὶ μὲ σκοπὸν συνδέουσα ὅλα μὲ τὴν πλοκὴν τοῦ διηγηματίου. Ἐξεπλάγημεν δὲ καὶ διὰ τὰς ἱατρικὰς γνώσεις τῆς Ζεφυρίου Αὔρας ἡ ὁποία λέγει ῥητῶς ὅτι ἡ Νίνα, ἡ κοῦκλα μὲ τοὺς ξανθοὺς βοστρύχους ἐθεραπεύθη, διότι... ἔφαγε τὸ γάλα τὸ ἐναπομείναν ἐκ τοῦ ῥιζογάλακτος! τί εὐκόλος συνταγὴ διὰ τὰς ἀρρώστους κοῦκλας, αἱ;

Ἡ Ἀρριέττα Ἀργέντη πόσον ζωηρὰν ἔχει φαντασίαν καὶ πόσον δημιουργικὸν τὸ πνεῦμα! Μὲ 763 λέξεις κατῴρθωσε νὰ γράψῃ ὅχι πλέον διηγηματάκι ἀλλὰ μυθιστορηματάκι περιγράφον ἐπαυλεις καὶ ἀγελάδας, δάσος καὶ μαγικὴν λίμνην τῆς ὁποίας ποτὲ δὲν τελειοῦν τὰ ψάρια· καὶ πόσῃ ὀμαλότητι ἔχει ἡ ἀφήγησίς της! ἀλλὰ τὸ ὕψος της εἶνε μὲν πολὺ ἀφελές, ἀλλ' εἶνε πολὺ λυτὸν καὶ ὡς ἐκ τούτου δίδει εἰς τὸ διηγηματίον της ἀσυναρτησίαν τινα ἡ ὁποία τὸ ἐξημίωσε πολὺ· ἀλλὰ θάρρος! νὰ σὲ ἰδοῦμεν εἰς τὸν προσεχῆ διαγωνισμόν, Ἀρριέττα.

Ἡ Μικρὰ Σεισουρήθρα εἶνε ζωηρὰ καὶ σερπετή, ὅχι εἰς τὴν οἰκίαν της, διότι τότε δὲν πρόκειται περὶ τῆς διαγωγῆς της, ἀλλ' εἰς τὸ διηγημά της. Προσεχώλεσε τὴν Μοῦσαν διὰ τὴν ὑμνήσῃ τὰς περιπετείας τῆς κοῦκλας της ὅπως ὁ Ὀμηρὸς διὰ τὴν ὑμνήσῃ τὸν Ἀχιλλέα καὶ τὸν Ὀδυσσεά, διὰ τοῦτο λοιπὸν ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ὀνομάσωμεν Ὀμηρον τῆς κοῦκλας της· τὸ ὕψος της εἶνε πηδηκτόν· κάπου κάπου ῥίπτει μερικὸς σπινθηρισμὸς εὐφυολογίας. Ἡ κουβέντα της μὲ τὴν Μοῦσαν εἶνε νόστιμος καὶ θὰ ἐπεθυμοῦμεν νὰ μὴ παύσῃ τὸσον ἄμέσως ἀλλὰ νὰ μεταβληθῇ εἰς ἀληθὴν διάλογον, διότι ὁ διάλογος, ὅταν παρεντίθεται φυσικῶς εἰς τὴν διήγησιν τῆς δίδει ζωὴν τὴν παρατήρησιν ταύτην τὴν κάμνομεν πρὸς πάντας, διότι οὐδὲν τῶν σταλέντων διηγηματίων περιεῖχε διάλογον, ἐκτὸς τῆς ἐρωταποκρίσεως τῆς μικρᾶς Σεισουρήθρας· δηλοῦμεν δὲ ὅτι φυσικὸς διάλογος θεωρεῖται μέγιστον προσὸν ἐπιτυχίας εἰς τὰ διηγήματα τὰ στελλόμενα εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τῆς «Διαπλάσεως».

Διὰ τὰ πολλὰ λοιπὸν πλεονεκτήματα τοῦ διηγηματίου τούτου, διὰ τὴν ζωηρότητα καὶ τὴν χάριν, τὴν κομψότητα περὶ τὴν ἀφήγησιν, καὶ τὰς εὐφυεῖς παρεχθάσεις, σύρομεν τὴν Μικρὰν Σεισουρήθραν ἀπὸ τοῦ βάρους της, τὸ ἀνοίγομεν σιγὰ σιγὰ, θέτομεν ἐντὸς αὐτοῦ τὸν στέφανον τοῦ Βραβεῖου, καὶ τὴν ἀφίνομεν νὰ πετάξῃ μὲ φαιδρὸν κελάδημα εἰς τὴν φωλεάν της ὅπως μᾶς φέρῃ τὴν φωτογραφίαν της.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΚΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

— Ὡ Μοῦσα, ἐμπνευσόν με σὲ παρακαλῶ, διὰ νὰ διηγηθῶ τὰ καθημερινὰ ἔργα καὶ τὰς ἀσχολίας τῆς μικρᾶς Κλεονίκης, τὴν ὁποίαν ὅλοι, καὶ οἱ γονεῖς της καὶ οἱ ξένοι, λέγουσιν φιλόπονον καὶ φρόνιμον κοράσιον.

— Τὴν βλέπεισιν λοιπὸν μοῦ λέγει ἡ Μοῦσα τὴν μικρὰν ξανθὴν κόρην μὲ τὰς ῥοδοκοκκίνοους παρειάς καὶ τὸ κομψὸν γαλάζιον φόρεμά της; (καὶ ἃς φαίνονται ὅλα κατὰμαυρα εἰς τὴν εἰκόνα, ἡ ὁποία διὰ τοῦτο λέγεται σκιαγραφία). Μόλις ἐβράδευσε καὶ ἡ Κλεονίκη ἐφρόντισε νὰ φέρῃ τὸν καφὲν μὲ τὸ γάλα εἰς τὴν κοῦκλάν της τὴν

ὁποίαν ἐκάθισεν ὡς κυρίαν εἰς ἐν κάθισμα. Τὴν κοῦκλαν αὐτὴν ἐχάρισεν εἰς τὴν Κλεονίκην ἡ θεὰ της καὶ ἡ Κλεονίκη δὲν ἀρκεῖται νὰ παίξῃ μόνον μὲ αὐτὴν ὀλίγην ὥραν καὶ ὕστερα νὰ τὴν πετᾷ χάμω καὶ νὰ τὴν παραμελῇ, ὡς κάμνουν τὰ περισσότερα κοράσια, ἀλλὰ εἰσέφρει τὸ καθήκον της καὶ φροντίζει μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν διὰ τὴν κοῦκλάν της, ἀπαράλακτα ὅπως δι'

της, τόσο ποῦ καὶ αὐτὴ ἡ Ἀλκή, ἡ ὁποία ἐνύσταζε, ἐθαρέθη νὰ περιμένῃ πλέον καὶ ἐφώνησε «γαῦ γαῦ» τὸ ὅποιον εἰς ἐκείνην τὴν περίστασιν ἐσήμαινε «καλὴ νύκτα» καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ στρώμα της. Ἀλλὰ καὶ ἡ κοῦκλα τὸ εἶχε πάρει δίπλα, διότι δὲν ἦτο συνειθισμένη νὰ ἀγρυπνῇ σὰν τὴν κυρίαν της. Ἀμα ἐτελείωσε λοιπὸν τὴν πλύσιν ἡ Κλεονίκη ἀπλώσε τὰ ρούχα καὶ ἐπῆρε τὴν κοῦκλα καὶ τὴν ἔβαλεν εἰς τὸ κρεβατάκι της, τὸ ὅποιον εἶχε καλοστρωμένον, καὶ ἔπεσε καὶ αὐτὴ εἰς τὸ ἰδικό της μετ' ἡσυχον τὸ κεφάλι της διότι εἶχε κάμει ὅλαις τῆς δουλείας τῆς ἡμέρας. Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐσηκώθη πολὺ ἐνωρίς διὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὸν καφέ τῆς κοῦκλας. Τὸν ἐτοίμασεν εἰς τὴν μικράν της κουζίαν καὶ τῆς τὸν ἐπῆγεν εἰς τὸ κρεβάτι της ὅπου ἦτο ἀκόμη ἐξαπλωμένη. Ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ψιφίνα ἐφρόντισεν, ἡ ὁποία ἐπεῖνα καὶ ἐνιαούριζε ἐπειδὴ δὲν εὔρε νὰ φάγῃ κανένα ποντικὸν τὴν νύκτα, καὶ τῆς ἔδωσε ἓνα κομμάτι ψωμί. Διότι ἡ Κλεονίκη δὲν τὰ ἐσάστιζε ἀπὸ τὴν πολλὴν δουλειὰ ἀλλ' ἔκαμνε ὅλα μετὰ τὴν σειράν των. Ὑστερα, ἀφοῦ ἐνδύσε καὶ ἐστόλισε καλὰ τὴν κοῦκλα, τὴν ἔβαλε εἰς τὸν κῆπον περι-

αὐτὴν τὴν ἰδίαν φροντίζει ἡ μητέρα της. Ἀμα ἐπῆρε ἡ κοῦκλα τὸν καφέ, τὴν ἐξέδυσε καὶ τὴν ἔβαλε κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι μετὰ τὸ μισοφούστανον μόνον. Καὶ ἀφοῦ εἶδεν ὅτι τὰ ἐνδύματά της ἔχουν ἀνάγκην διορθώσεως ἐκάθησε νὰ κάμῃ νυκτέρι διὰ νὰ τὰ διορθώσῃ· ἔκοπτε, ἔραπτε, ἐμβάλωνε καὶ ἡ κοῦκλα παρητήρει μετὰ πολλὴν εὐγνωμοσύνην τὴν μικράν της κυρίαν νὰ ἐργάζεται πρὸς χάριν της.

Κατόπιν ἐπειδὴ ἦσαν ὀλίγον λερωμένα τὰ ἐσώφτρια τῆς κοῦκλας ἔβαλε μπουγάδα καὶ τὰ ἔπλυνε καὶ δὲν ἤθελε νὰ κοιμηθῇ προτοῦ τελειώσῃ τὴ δουλειὰ

της, τόσο ποῦ καὶ αὐτὴ ἡ Ἀλκή, ἡ ὁποία ἐνύσταζε, ἐθαρέθη νὰ περιμένῃ πλέον καὶ ἐφώνησε «γαῦ γαῦ» τὸ ὅποιον εἰς ἐκείνην τὴν περίστασιν ἐσήμαινε «καλὴ νύκτα» καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ στρώμα της. Ἀλλὰ καὶ ἡ κοῦκλα τὸ εἶχε πάρει δίπλα, διότι δὲν ἦτο συνειθισμένη νὰ ἀγρυπνῇ σὰν τὴν κυρίαν της. Ἀμα ἐτελείωσε λοιπὸν τὴν πλύσιν ἡ Κλεονίκη ἀπλώσε τὰ ρούχα καὶ ἐπῆρε τὴν κοῦκλα καὶ τὴν ἔβαλεν εἰς τὸ κρεβατάκι της, τὸ ὅποιον εἶχε καλοστρωμένον, καὶ ἔπεσε καὶ αὐτὴ εἰς τὸ ἰδικό της μετ' ἡσυχον τὸ κεφάλι της διότι εἶχε κάμει ὅλαις τῆς δουλείας τῆς ἡμέρας. Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐσηκώθη πολὺ ἐνωρίς διὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὸν καφέ τῆς κοῦκλας. Τὸν ἐτοίμασεν εἰς τὴν μικράν της κουζίαν καὶ τῆς τὸν ἐπῆγεν εἰς τὸ κρεβάτι της ὅπου ἦτο ἀκόμη ἐξαπλωμένη. Ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ψιφίνα ἐφρόντισεν, ἡ ὁποία ἐπεῖνα καὶ ἐνιαούριζε ἐπειδὴ δὲν εὔρε νὰ φάγῃ κανένα ποντικὸν τὴν νύκτα, καὶ τῆς ἔδωσε ἓνα κομ-

πκτον μετὰ τὸ ἀμαξάκι της, ἐπειδὴ εἶχεν ἀκούσει πῶς ὁ περίπατος ὠφελεῖ πολὺ εἰς τὴν ὑγίαν καὶ ἐφρόντιζε νὰ μὴ πάθῃ τίποτε ἡ κοῦκλά της.

— Ἀλλὰ δὲν μετὰ λέγεις, Μοῦσα, ἔκαμα καὶ ἐγὼ τὴν παρατήρησιν, αὐτὸ εἶνε λοιπὸν τὸ φρόνιμον καὶ ἐπιμελὲς κοράσιον τὸ ὅποιον, ἀντὶ νὰ μελετᾷ τὰ μαθήματά του, διορθώνει τὴν νύκτα τὰ φορέματα τῆς κοῦκλας καὶ ἀντὶ νὰ κάμῃ κανὲν χρησιμώτερον ἔργον ὅλο μετὰ τὴν κοῦκλα παίζει;

Τότε ἡ Μοῦσα μετὰ εἶδε θυμωμένη, ἀλλ' ὕστερα ἐμειδίασε καὶ εἶπε:

— Παιδί μου, ἡ Κλεονίκη εἶνε πέντε χρόνων μόνον καὶ ἐφέτος τὸν Σεπτέμβριον θὰ ὑπάγῃ πρῶτην φορὰν εἰς τὸ σχολεῖον. Τότε εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ μελετᾷ μετὰ ἐπιμέλειαν καὶ εἰς ὅλας τὰς τάξεις θὰ παίρῃ βαθμὸν ἄριστα. Διότι ἀπὸ μικρὸς φαίνεται καθένας τί θὰ γίνῃ. Ἀφοῦ λοιπὸν τώρα φροντίζει τόσο πολὺ διὰ τὴν κοῦκλά της, πολὺ περισσότερο θὰ φροντίξῃ διὰ τὴν οἰκογένειάν της ὅταν μεγαλώσῃ. Τώρα ράπτει τὰ φορέματα τῆς κοῦκλας διὰ νὰ συνειθίσῃ, ἀλλὰ τέτοιαις βελονιαῖς κάμνει ποῦ οὔτε αὐτὴ ἡ ἰδία θὰ ἐδέχετο νὰ φορέσῃ ἐνδύματα ῥαμμένα μετὰ τὰ χέρια της. Ἡ κοῦκλα

ὁμως δὲν εἶνε ἀκατάδεκτη. Καὶ τὸν καφέ ὅπου ψήνει ὁ θεὸς νὰ τὸν κάμῃ καφέ! Ἀλλ' ἡ κοῦκλα δὲν ἔπιε ποτέ της καλλίτερον καὶ δι' αὐτὸ τῆς ἀρέσει. Ἀργότερα ὁμως, ὅταν μάθῃ, καὶ τὸν καφέ θὰ ψήνῃ καὶ εἰς τὴν κουζίνα θὰ ἐπιστατῇ καὶ τὰ ἐνδύματα τῆς οἰκογενείας της θὰ τὰ διορθώῃ καὶ τὰ μαθήματα δὲν θὰ παραμελῇ. Διότι νὰ εἰξεύρῃς πῶς ὁποῖος ἀπὸ μικρὸς συνειθίσῃ εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ ὅταν θὰ μεγαλώσῃ θὰ εἶνε ἐπιμελὲς καὶ φιλόπονος.

ΜΙΚΡΑ ΣΕΙΣΟΥΡΗΘΡΑ, ἐτῶν 9

ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Θεώρει τὴν εὐτυχίαν τῆς Ἑλλάδος ἰδικήν σου εὐτυχίαν, καὶ τὴν δυστυχίαν τῆς ἰδικῆς σου δυστυχίαν.

Ἔσο ἀξιαγάπητος· μόνον δι' αὐτοῦ τοῦ μέσου δύνασαι νὰ εἶσαι πάντοτε εὐτυχής.

Τίποτε δὲν ἀποκτᾶται δίχως κόπον· διὰ νὰ θερίσῃ τις, πρέπει νὰ σπείρῃ καὶ διὰ νὰ αἰσθανθῇ εὐχαρίστησιν πρέπει νὰ κοπιᾷ.

Διόλου δὲν σὲ ὠφελεῖ νὰ βιάζῃσαι νὰ τελειώῃς τὸ ἔργον σου ἀφ' οὗ ἤργησες ν' ἀρχίσῃς· τὸ φρονιμώτερον εἶνε ν' ἀρχίσῃς ἐγκαίρως.

Ὅστις ἐν καιρῷ τῆς εὐτυχίας του φροντίζει μόνον περὶ ἑαυτοῦ, ἐν καιρῷ τῆς δυστυχίας του δὲν ἔχει κανένα φίλον.

Πρέπει νὰ πράττωμεν τὸ καλὸν εἰς ὅλους, καὶ ὅλους νὰ τοὺς εὐχαριστῶμεν, διότι πολλάκις

συμβαίνει νὰ λάβωμεν τὴν ἀνάγκην καὶ τῶν μικροτέρων μας.

Ὅταν πράττῃς σὺ πρὸς ἄλλον εὐεργεσίαν λησμόνει αὐτὴν· ὅταν ἄλλος πράττῃ πρὸς σὲ εὐεργεσίαν μὴ τὴν λησμονῇς ποτέ.

Ἐχε ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι δὲν φοβοῦνται νὰ σοὶ ὁμολογῶν τὰ σφάλματά σου.

Διὰ νὰ κυβερνήσῃ τις τοὺς ἄλλους πρέπει πρῶτον νὰ εἰξεύρῃ νὰ κυβερνᾷ τὸν ἑαυτὸν του.

Τὸ νὰ ἐκτελῶμεν τὸ καθήκον μας εἶνε τόσο ἀπλοῦν πράγμα, ὥστε δὲν εἰμεθα ἄξιοι ἐπαίνων δι' αὐτό.

Ὅταν δὲν εἰξεύρῃς τίποτε περὶ ἑνὸς ἀνθρώπου, σιώπα· ὅταν εἰξεύρῃς κακόν, σιώπα· ὅταν εἰξεύρῃς καλόν, ὀμίλει.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Είδες ποτέ σου τὸν βασιλέα; ῥώτησεν ὁ μικρὸς Γιάννης τὸν μικρὸν Παῦλον.

— Τὸν εἶδα δύο φορές, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς Παῦλος εἰς τὸν μικρὸν Γιάννην, μὰ ἔπειτα μοῦ εἶπαν πῶς δὲν ἦσαν ἐκεῖνος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐρυθροῦ Ψιττακοῦ.

Ἡ ἑπταετής Μαρίκα καὶ ἡ ὀκταετής Βασιλικὴ πλέκουν κάλτσας. Ἐξαφνα ἡ Μαρίκα λέγει εἰς τὴν Βασιλικήν.

— Σὺ θὰ τελειώσης γρήγορα, σὺ εἶσαι τυχερή.

— Γιατὶ εἶμαι τυχερή;

— Γιατὶ ὁ μπαπᾶς σου ἔχει ἓνα ποδάρι καὶ θὰ τοῦ κάμης μιὰ κάλτσα μονάχα!

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πετεινοῦ.

— Εὐγενίτσα, λέγει εἰς γέρον φίλος τοῦ πατρός της πρὸς τὴν μικρὰν Εὐγενίαν, σοῦ ἔφερα ζαχαρωτά, καὶ θὰ σοῦ τὰ δώσω ἅμα θὰ φύγω.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Καλὰ ἐμάντευσεν ἡ «Διάπλασις» ὅτι πλεῖστοι ἐκ τῶν μικρῶν της φίλων θὰ συμμετάσχωσι τοῦ διαγωνισμοῦ πρὸς μεταφράσιν τοῦ γαλλικοῦ διηγηματίου Le lapin sur le mur. Ἐπειδὴ δὲ ἀπὸ τοῦ πλῆθους τῶν μεταφράσεων τὰς οποίας ἔλαβεν ἐπίσθι ὅτι οἱ περισσότεροι φίλοι της μαθάνουσι τὴν γαλλικὴν, ἄλλοι δὲ πολλοὶ θὰ ἀρχίσουν νὰ τὴν μανθάνουν, ἀπεφάσισε νὰ δημοσιεύῃ ἀπὸ τοῦδε μετὰ τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων καὶ μίαν ἡ δύο τοιαύτας γαλλιστί, ἐλπίζουσα ὅτι οὕτω εἰς πολλοὺς θὰ προξενήσῃ εὐχαρίστησιν καὶ θὰ τοῖς δώσῃ ἀφορμὴν νὰ μελετῶσι περισσότερο.

Στεῖλόν μοι ἄλλας πνευματικὰς ἀσκήσεις, *Φατινίτσα*.

Ἡ «Διάπλασις», μικρὸν μου *Ἀραπάκε*, ἔχει πάντοτε εἰς τὰ Γραφεῖα της Ἡμεροδείκτας ἐκ τῶν Καταστημάτων Ἀνδρῶν Κορομυλᾶ, διότι αὐτοὶ περιέχουν πλεῖστας ἀναγκαίας πληροφορίες, εἶνε μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν καὶ ἀκρίβειαν συντεταγμένοι καὶ μὲ πολλὴν φιλοκαλίαν ἐκτετυπωμένοι, καὶ δι' αὐτὸ προτιμῶνται εἰς ὅλα τὰ Γραφεῖα καὶ εἰς τὰς οἰκίας.

Εὐγε! *Κόμη Μόντε-Χρίστε*, σὲ συγχαίρω ἀπὸ καρδίας δι' ὅσα μοι γράφεις.

Ἡ «Διάπλασις» σὰς ἀσπάζεται καὶ περιμένει ἀνηπομόνω καὶ ἄλλας ἐπιστολάς σας, ἀγαπητοὶ φίλοι Κατίνα καὶ Ἀλέξανδρε Σεβαστοπούλου.

Τὸ *Ἴον* συνέλλεξε δροσιὰ ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν ἀποδείξεις ὅτι ἡ πρώτη ἐπιστολὴ τὴν ὅποιαν μοι γράφει εἶνε δροσερά, δροσερά. Φίλησέ μου, ἀγαπητὸν *Ἴον* τὸν *Ἀλόνη* καὶ τὸν μικρὸν *Νάττον* ὁ ὅποιος πολλὸν ὁρᾷ λέγει ὅτι τὰ μικρὰ παιδιὰ δὲν μεγαλύνουν ὅταν κοιμῶνται μὲ τὰ βοῦχά των· αὐτὴ εἶνε ἀλήθεια τὴν ὅποιαν πρέπει νὰ μάθουν ὅλοι οἱ μικροὶ μοι φίλοι, ὅσοι συνειθίζουν νὰ κοιμῶνται χωρὶς νὰ ξαλλάζουν.

Σὲ εὐχαριστῶ πολὺ, *Μικρὰ Ἐλαφος*, ὡς καὶ ὅλην τὴν οἰκογένειάν σου διὰ τὴν τόσῃν πρὸς μὲ ἀγάπην σας. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι κατὰ σκοπεύω νὰ κάμω. ἔχε ὑπομονὴν καὶ μετ' ὀλίγον θὰ ἔδῃς τὴν περὶ τοῦτου ἀγγελίαν. Φίλησέ μου τὸν μικρὸν Σίμωνά, σὲ παρακαλῶ.

— Ἄν εἶνε ἔτσι δὸς μου τα ἀμέσως καὶ φύγε, ἀπῆντησεν ἡ Εὐγενίτσα.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σπινθῆρος.

Σημεῖωσις. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ Εὐγενίτσα δὲν ἔχει εὐγένειαν. Κρίμα ἔς τὸ ὄνομα.

Ὁ πατὴρ τοῦ Μιμῆ ἦτο εἰς τὸ κρεβάτι καὶ ἐλάμβανε καταπότια, τὰ ὅποια ἦσαν ἐντὸς ὥραιων κοκκίων κουτιῶν.

Μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἔγινε καλὰ καὶ ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν κλίνην.

Ὁ μικρὸς Μιμῆς τὸν ἐρωτᾷ τότε:

— Πατέρα, πότε πάλι θ' ἀρρωστήσης;

— Γιατὶ, Μιμῆ, μήπως θέλεις νὰ εἶμαι ἄρρωστος;

— Ναι.

— Καὶ γιατί;

— Γιὰ νὰ παίρνῃς πάλι καταπότια καὶ νὰ μοῦ δίνῃς ἐμένα ἐκεῖνα τὰ ὥραια κόκκινα κουτιά!

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μουσουργοῦ.

Ἡ Ἀηδὼν ἡ *Ῥάπτρια* ἔμαθεν ἐν ποίημα καὶ τὸ εἶπεν εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ πατρός της. Εὐγε! μικρὰ μου πολὺ μὲ ἀρέσει αὐτό, ὅσον καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου, τὸ ὅποιον μαρτυρεῖ ὅτι εἶσαι φιλεργός· δὲν εἶνε ἀληθές; Ναι, *Ἀπτερος Νίκη*, αὐτὴν τὴν φορὰν ἦσαν καλλιτέραι αἱ πνευματικαὶ σου ἀσκήσεις καὶ θὰ δημοσιευθῶσιν.

Ἡ Μουσική τί γίνεται; μήπως ἔγινεν ὀκνηρὰ καὶ δὲν μοι γράφει πλέον; Ἄ μπᾶ! δὲν πιστεύω.

Πολλοὶ μοι στέλλουν πρὸς δημοσίευσιν παιδικὸν πνεῦμα καὶ πνευματικὰς ἀσκήσεις τὰς οποίας ἐδημοσίευσας ἤδη ὑπ' ἄλλων σταλείσας· καὶ τοῦτο μὲ λυπεῖ πολὺ, ὅχι διότι ὑποπετοῦμαι ὅτι θέλουν νὰ μὲ ἀπατήσουν, ἀλλὰ διότι μὲ κάμνει νὰ πιστεύσω ὅτι δὲν ἔχουν ἰσχυρὸν μνημονικὸν καὶ λησμονοῦν τόσον εὐκόλως πράγματα τὰ ὅποια πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἀνέγνωσαν. Προσέχετε δὲ ὀλίγον, μικροὺλάκια μου!

Ἐρωτήσεις, πληροφορίες, ἀσπασμοί, προσρήσεις: Ἡ *Ῥοδόχρος* Μηλέα προσφέρει τὰς προσρήσεις της τῇ Ἀηδὼνι της Ἐρήμῳ, τῇ Κίρκῃ καὶ τῇ Ἀθῶα Περιστερᾷ· ὁμοίως ἡ Κυανὴ Χρυσάλλις πρὸς τὸν Ραταπλάν οὐτινος ζητεῖ τὸ ὀνοματεπώνυμον, λέγει δὲ πρὸς μὲν τὴν Ἀηδόνα τῶν Δασῶν ὅτι ὅλην τὴν ἡμέραν εἶνε μαζὺ εἰς τὸ σχολεῖον καὶ εἶνε περιττὸν νὰ τῆς εἴπῃ τὸ ὄνομά της, πρὸς δὲ τὴν Φαληρικὴν Ἀκτὴν ὅτι θὰ τῆς εἴπῃ τὸ ὄνομά της, ἂν πρῶτον μάθῃ τὸ ἰδικόν της. Ἡ *Μικροῦλα* Τραλαλὰ ὀνομάζεται Χριστίνα, ἀκούετε, Ἀηδὼν τῶν Δασῶν καὶ *Ῥοδόχρους* Μηλέα;— Ἡ Ἀγροδίαιτος Ἀηδὼν προσφέρει τὰς προσρήσεις της πρὸς τὴν Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμῳ, πρὸς ἣν λέγει ὅτι ὀνομάζεται Ἐλένη, ἐπιθυμεῖ δὲ νὰ μάθῃ καὶ τὸ ἰδικόν της ὄνομα ὡς καὶ τὸ τῆς Ζεφυρίου Αὔρας.— Ἡ *Μικρὰ* Πεταλούδα ἀσπάζεται τὴν Ἀἰδὰ καὶ ὅλους ὅσοι τῇ ἐστειλαν ἀσπασμούς. Ὅμοίως ἀσπάζεται Ἀπόλλων ὁ Μουσηγέτης τὸν Μικρὸν Καπουκῖνον, πρὸς ὃν λέγει ὅτι ὀνομάζεται Ἰωάννης Κ. Μ. καὶ τὸν Ὑψιπετῆ Ἰέρακα, οὐτινος ζητεῖ τὸ ὄνομα καὶ τὴν ἡλικίαν.— Ἡ *Ζεφυρίου* Αὔρα ἀσπάζεται τὴν Ἀγροδίαιτον Ἀηδόνα, τὴν Ἀνεμώνην, τὸ Λεῖριον καὶ τὴν Μικρὰν Σεισουρή-

133. Αἵνιγμα.

Τὸ ὄνομά μου παριστᾷ τετράποδον θηρίον

Καὶ ταυτοχρόνως ποταμὸν μεγάλον· ἀλλὰ ποῖον;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος Βοναπάρτου.

134. Λογοπαίγνιον. Ποία πόλις τῆς Ἰταλίας ἀποτελεῖ μέρος τοῦ σώματός μας;

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Ἐλαφῶς.

135. Λογοπαίγνιον. Ποία ἔγκλισις τοῦ ῥήματος γράφεται μὲ ἓν μόνον γράμμα;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κρίνου τοῦ Ἀγροῦ.

136. Λογοπαίγνιον. Διατὶ ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως» ὁμοιάζουν μὲ τὰ ἐν ἀρχῇ τῶν λέξεων φωνήεντα;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κορκοράν.

137. Λογοπαίγνιον. Τίνας φίλου ἔχει τις ἀνάγκην ὅταν θέλει νὰ γράψῃ ἐπιστολήν;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κορυδαλοῦ.

138. Λογοπαίγνιον. Ποία λέξις γραφομένη μὲ ἔξ γράμματα ἀναγινώσκεται μὲ μόνον τρία;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σπινθῆρος.

139. Λογοπαίγνιον. Πόθεν πρέπει νὰ καταγράφῃ τις διὰ νὰ εἶνε δεύτερος ἐξάδελφος τῆς δεσποινίδος Ἑλλάδος;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Εὐδόμου Ἀνδρός.

Διὰ τοὺς μανθάνοντας τὴν γαλλικὴν

140. Énigme.

Par moi tout finit, tout commence,

Par moi la terre a pris naissance;

Si je n'existais pas enfin,

Un moment n'aurait pas de fin.

Je ne suis pas dans une lieue

Et je fais à moi seul la moitié de l'État;

Je ne suis pourtant que la queue

D'un rat.

141. Charade.

Dans les jardins on trouve mon premier;

On y trouve aussi mon dernier;

On y trouve enfin mon entier.

ΛΥΞΕΙΣ

116. Θη-ρίον. — 117. Ν(-και)-α. — 118. Βι-έν-νη.

— 119. Ἀρτεμῖσιον. — 120. Κάππαρις. — 121. Ὀνου-

νός. — 122. Νάξιος-ἄγιος. — 123. Ἀδε-λόφν. — 124. Ὁ

Ἀδάμας τῆς Μήλου. — 125. Τὰ ἄρβρα. — 126. Τὸ

Ἄξ (Ἐξ). — 127. Οἱ ὑποδηματοποιοὶ ἔχουν καλα-

πόδια.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ

Ἀγριαίτης καὶ Ἀγριαίτισσα 6. — Ἀγροδίαιτος Ἀηδὼν 9. — Ἀηδὼν ἡ Ῥάπτρια 4. — Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμῳ 6. — Ἀηδὼν τοῦ Δάσου 9. — Αἶας ὁ Τελαμώνιος 6. — Αἰδᾶ 6. — Ἀκανθούλις 13. — Ἀνδρόστρωτον Δάσος 7. — Ἀνοίσις 4. — Ἀντονακάκη, Ἀνδρ. Α. 4. — Ἀπαίσις Εἰκοστήμην 5. — Ἀπαύτης Ἀστὴρ 1 καὶ 3. — Ἀπόλλων ὁ Μουσηγέτης 15 καὶ 7. — Ἀπτερος Νίκη 9 καὶ 7. — Ἀραβικός Ἴππος 11. — Ἀργυρὸς Θρ. Χ. 13. — Ἀρταγιάν 14 καὶ 8. — Βάσιγκτων 7. — Βοτάρως Ὀνόμος 7 καὶ 5. — Βουράζος 8. — Βιανώπουλος Χαρίλ. 10. — Γίκα 9. — Οἶκα 4. — Δεσδεμόνα 9. — Δροσόπουλος Η. Κ. 7. — Ἐπεριανὸς Ε. 5. — Γροβρὰ Ἰασπίς 9. — Εὐδοκίος Ἐλάτῃ 6. — Ζεφυρίου Αὔρα 11 καὶ 10. — Ζιζιμπάμπουλας 11. — Ζυγούρας Ἐλένη Ε. 6. — Ἴον 2. — Καμία 8. — Καμάκη Ἰωάννα 9 καὶ 11. — Καλλιδοπούλου Π. 3. — Καλογρέπουλος 1. 10. — Κερικὴ καὶ καὶ 4. — Κίρκη 17 καὶ 9. — Κόμης Μοντεχρίστο 9 καὶ 6. — Κοραῖς 7. — Κρίνον τοῦ Ἀγροῦ 7. — Κροκοδείλος τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς 11 καὶ 5. — Κυανὴ Χρυσάλλις 7. — Λεῖριον 2. — Λέων τῆς Νοτιοδυτικῆς 6 καὶ 7. — Λοῦ-λοῦ 2. — Μακρόπουρος Κομήτης 9. — Μακροσίλβη 9. — Μάρθα Κοραλλία καὶ Ἀγυλλὰς 4. — Μαῦρον Πτηνὸν 9. — Μαυροβιτῆς Ἀλῆς 10. — Μίγας Ναπολέον Βοναπάρτης 15 καὶ 10. — Μηλόλυνθ 6. — Μικρὰ Διαβόλεια 11. — Μικρὰ Ἐλαφος 12 καὶ 9. — Μικρὰ Μελίνα Κόμη 2. — Μικρὰ Πεταλούδα 8 καὶ 7. — Μικρὰ Σεισουρήτρα 15. — Μικρὸς Δαίμων 4. — Μικρὸς Διαβόλκος 6. — Μικρὸς Καπουκῖνος 9 καὶ 4. — Μυριακτόπουλος Ἰ. Α. 6. καὶ 4. — Νεαρὸς Εὐέλπις 15. — Παιδίον τῶν Δασῶν 11. — Πανσίλβητος 11. — Παπαδόπουλος Ν. Κ. 9. — Πειρατικός Σπουργέτης 10. — Πετρόπουλος Ἀλῆος Κ. 16. — Πυγμαλίων 7. — Ραταπλάν 8 καὶ 7. — Ῥοδόχρους Μηλέα 5 καὶ 7. — Σαργάνης Γ. Ι. Σπουργέτης 10. — Σειδοστόπουλος Ἀλέξανδρος καὶ Κατίνα 5. — Σελήνα Φῶς 1 καὶ 3. — Σέρριον Τεῖχος 4. — Σιδῖνης Ἀγνίτιος 2. — Σκόλλια Εὐγενία 6. — Σειδοστόπουλος Ἀλέξανδρος καὶ Κατίνα 5. — Σελήνα Φῶς 1 καὶ 3. — Σέρριον Τεῖχος 4. — Σιδῖνης Ἀγνίτιος 2. — Σκόλλια Εὐγενία 6. — Σκορδύλλη Ἀγγελική 6. — Στρατηγάνης Ι. Μ. 5. — Σπινθ τῶν Θηῶν 14. — Τζάβας Ι. Κ. 11. — Τρελλὴ Πεταλούδα 5. — Τσιλι-φτίλτης 5. — Τυπάλλος Κ. 7. — Ὑψιλόφρων Δαναὸς 4 καὶ 2. — Φαληρικὴ Ἀκτὴ 5 καὶ 10. — Φατινίτσα 10 καὶ 3. — Φίλων Κωνσταντ. 5. — Φωτοβόλος Ἀστὴρ 9. — Χατζοπούλου Αἰκατερίνη 2.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»
ΠΑΡΕΧΕΙ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΛΙΑΝ ΗΛΑΤΤΩΜΕΝΑΣ
ΤΑ ΕΠΟΜΕΝΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΠΡΟΣ ΠΑΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΕΓΓΡΑΦΕΣΟΜΕΝΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΔΙΑ ΤΟ ΤΡΕΧΟΝ ΕΤΟΣ
ΩΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΠΑΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΕΓΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΥΣ ΗΔΗ

- ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΠΑΡΑΣΧΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΑ. Τρεῖς τόμοι πρὸ μικροῦ ἐκδοθέντες καὶ περιέχοντες τὰ ἄριστα ἔργα τοῦ συγχρόνου ἔθνικοῦ ἡμῶν ποιητοῦ. Πωλούμενοι ἀλλաχοῦ ἀντὶ δραχ. 15,15 παρέχονται ἀντὶ φρ. 11,60
- ΑΓΓΕΛΟΥ ΒΛΑΧΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΕΝΑΕΛΕΩΝΟΣ ΒΑΡΘΟΛΗ. Δύο ὀγκώδεις τόμοι περιέχοντες γλαφυρωτάτην ἐξιστόρησιν τῶν περιπετειῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως μέχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ὁθωνος εἰς τὴν Ἑλλάδα. Πωλούμενοι ἀλλαχοῦ οὐχὶ ὀλιγώτερον τῶν 10 δραχ. παρέχονται ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ. φρ. 7,60
- ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΤΡΙΚΟΥΠΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ. Τέσσαρες τόμοι ἐν οἷς ὁ μέγας ἀνὴρ καὶ ἑξοχος ἱστοριογράφος ἀφηγεῖται λεπτομερῶς τὰ κατὰ τὸν μέγαν τῆς Ἑλλάδος ἀγῶνα. Πωλούμενοι ἀλλαχοῦ οὐχὶ ὀλιγώτερον τῶν 12 δραχ. παρέχονται ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ. φρ. 8,95
- ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ ΟΔΟΠΟΡΟΣ. Ὁραϊότατον ἐπικολυρικὸν ποίημα τοῦ πατριωτικοῦ ποιητοῦ. Πωλούμενον ἀντὶ λεπτ. 80 παρέχεται ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ. φρ. —,45
- ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ ΧΑΡΙΤΙΝΗ. Συγκινητικώτατον ἔργον τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ. Πωλούμενον ἀλλαχοῦ ἀντὶ δρ. 1. παρέχεται ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ. φρ. —,55
- Π. ΧΑΛΚΙΟΠΟΥΛΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΑΓΩΓΗΣ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΠΕΝΣΕΡ, ἐν ᾧ ὁ μέγας ἠθικολόγος ἄγγλος φιλόσοφος διετύπωσε τοὺς ἀπαραβάτους κανόνας καθ' οὓς διαπλάσσονται αἱ νεαραὶ ψυχαί. Πωλούμενον ἀντὶ δραχ. 2,30 παρέχεται ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ. φρ. 1,45
- ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ ΧΡΗΣΤΟΘΕΙΑ. Ἡθικὰ παραγγέλματα περὶ τοῦ ἑλληνοπρεπῶς φέρεσθαι. Πωλουμένη ἀλλαχοῦ ἀντὶ δρ. 1,25 παρέχεται ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ. φρ. —,95
- ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΟΛΥΜΠΟΥ. Συλλογὴ δημοτικῶν ᾠδῶν εἰκονίζοντων τὸν βίον τῶν ὑπερῆφάνων παλληκαρίων καὶ ἐχόντων μεγίστην ἱστορικὴν καὶ φιλολογικὴν ἀξίαν. Πωλούμενα ἀλλαχοῦ ἀντὶ δραχμ. 2,30 παρέχονται ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ. φρ. 1,35
- ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΚΟΡΗ. Ἡθικὸν διήγημα πρὸς διάπλασιν τῶν παίδων. Πωλουμένη λεπτ. 60. . . ἀντὶ φρ. —,40

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Ἄπαντα τὰ ἀνωτέρω βιβλία, ἅμα ληρῇ τὸ ἀντίτιμον αὐτῶν ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», ἀποστέλλονται ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν καὶ πρὸς τοὺς ἐν ταῖς ἱσυχίαις καὶ τῇ ἐξωτερικῇ ἐγγραφησομένους καὶ ἐγγεγραμμένους συνδρομητὰς αὐτῆς διὰ τὸ ἔτος 1882. Ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἀντιτίμου τῶν βιβλίων γίνεται καθ' ὃν τρόπον καὶ αἱ συνδρομαί, περὶ ὧν ἴδε κατωτέρω.

Ἐκάστη συνδρομὴ εἰς τὴν «Διάπλασιν», παρέχει τῇ συνδρομητῇ δικαίωμα πρὸς ἀγορὰν ἐνὸς μόνοι ἀντιτίπου ἐξ ἑκάστου βιβλίου.

Ἐκαστος συνδρομητὴς δύναται νὰ ζητήσῃ τὰ ἀνωτέρω βιβλία ἢ ὅλα ὁμοῦ, ἢ τινὰ ἐξ αὐτῶν ἢ καὶ ἕν μόνον.

Οὐδενὶ ἀπολύτως στέλλονται βιβλία ἄνευ προπληρωμῆς.

Αἱ «ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ» τοῦ κ. ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΒΙΜΑΡΜΕΝΟΥ
Πωλούμεναι ἐν τῇ Γραφῇ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ λεπτ. 50 διὰ τοὺς συνδρομητὰς καὶ 75 διὰ τοὺς μὴ τοιοῦτους
ΔΙΔΟΝΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ
Πρὸς πάντας τοὺς ἀγοράζοντας ἀπὸ σήμερον τοὺς τρεῖς ἐκδομένους
τόμους τῆς «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»
Ἐκαστος τόμος τιμᾶται φρ. 2,50 — Ταχυδρομικῶς δ' ἀποστελλόμενος φρ. 2,80
Πωλεῖται καὶ τὸ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΔΕΥΚΩΜΑ ἀντὶ λεπτῶν 50

Συνδρομὴ ἑτησίᾳ καὶ μόνον προπληρωτέα: Ἐν Ἑλλάδι φράγκα 2, — Ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ἄρχονται τὴν 1 Ἰανουαρίου καὶ λήγουσι τὴν 31 Δεκεμβρίου

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται κατὰ πᾶσαν ἰσοχὴν καὶ λαμβάνουσι τὰ φιλῶδια ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ τοῦ τρέχοντος ἔτους

Εἰς τοὺς προμηθεύοντας καὶ προκαταβάλλοντας 10 ἢ 12 συνδρομὰς στέλλεται ἐν φύλλῳ δωρεὰν καθ' ἕνα τὸ ἔτος. Ἀρίεται δ' ἐκπτώσις δραχ. 20 ἐπὶ ταῖς 100 εἰς τοὺς προμηθεύοντας πλείονας συνδρομὰς τῶν 12. — Αἱ συνδρομαὶ ἐκ τῶν ἱσυχίων καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμων τῶν 10—20 λεπτ. Ἑλλην., καὶ ὅλων τῶν λοιπῶν εὐρωπαϊκῶν, ὡς καὶ δι' Αἰγυπτιακῶν καὶ Ἀμερικανικῶν ἰάν δι' εἶνε πολλὰ διὰ χαρτονομισμάτων τῆς Ἑθνικῆς μόνον Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος ἢ τῆς Γαλλίας, δι' ἐπιταγῶν, διὰ τοκομεριδίων τῶν Ἑλληνικῶν δανείων, διὰ χρυσῶν νομισμάτων, χρηματοδομάτων καὶ συναλλαγματικῶν. Διευθύνονται δὲ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν διευθυντὴν τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων εἰς Ἀθήνας.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ» Παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, ὁδὸς Βουλῆς καὶ Μουσῶν ἀριθ. 2, ἐν Ἀθήναις.

Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ἀνδρέου Κορομηλά, 1882 — Β', 367

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΑΣΙΑ

ΕΤΟΣ Δ'

ΑΘΗΝΗΣΙ, κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ 1882.

ΑΡΙΘ. 10

Η ΦΑΝΗ ΚΑΙ ΤΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΚΙΑ

("18^α σελ. 148)

Ἀπαγορεύεται ἡ ἄνευ ἀδείας ἀναδημοσίευσις τῶν περιεχομένων